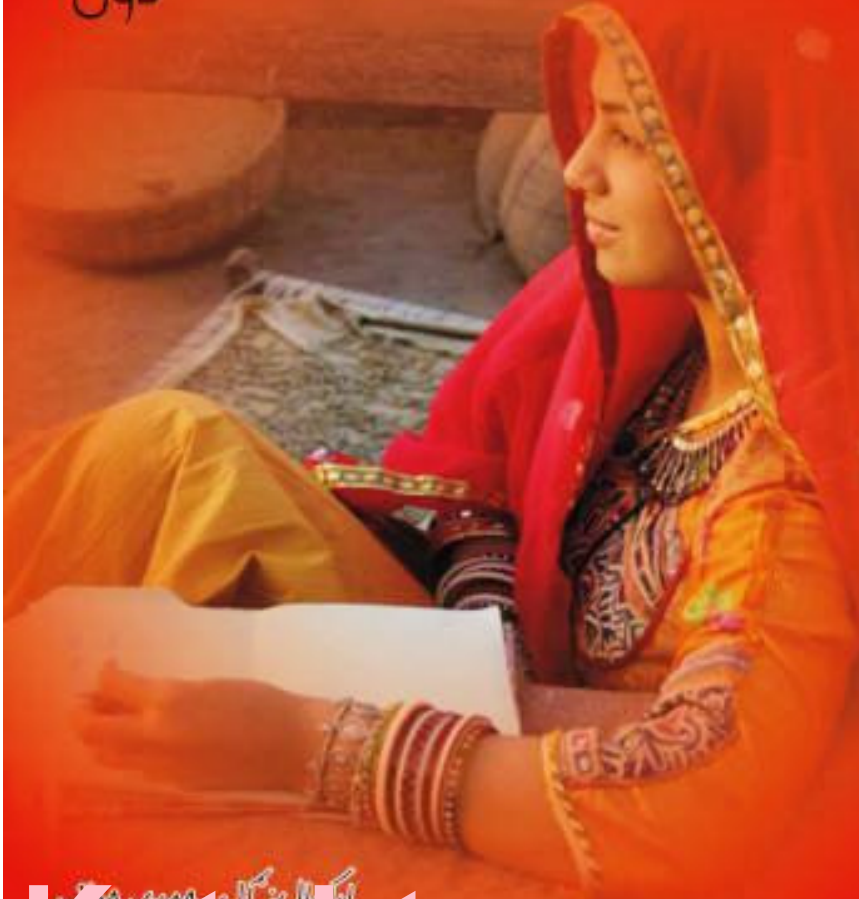


بنيڪلا

ناول



ڪتابتون ڪراچي
Ketabton.com



د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: بنکلا
ليکوال: گل رحمن رحمانی
خپرونکی: گودر خپرندويه ټولنه
کمپوزگر: بختيار تلاش
پېژاین: صادق الله صادق
چاپ شمېر: ۲۰۰۰
د خپرېدو کال: ۱۳۸۹ هجري لمريز
انټرنیټ خپرونکی: اجمل اکبري

ډالۍ

خپلې گرانې مورته چې زموږ دکورنۍ خوښۍ پرې راغونډې دي اوله خدايه ورته له مانه اوږ
د عمر غواړم.

دهلمند دارېژېدلې ښکلا

هلمنديو وخت د پښتنوالي په ټولو ځانگړتياوو ډک نوم وو او دنوم په اخیستوبه يې دهرچاپه زړه کې يو ډول رعب او عظمت په خپوشو هلمندښکلی وو، ښايسته وو ، دغيرتونواوننگونو کوروو، او دپښتنو دسرشملة وه دهلمند پراخې ځمکې دگران هېواد دطبيعي ښکلا يو مستندان څور وو خواوس هرڅه بل ډول وو زه په خپل دې ناول دغه ليکنه داسې مهال کوم چې همداوس هم په دغه سيمه کې دمشرک په نام عمليات په جوش سره روان دې بهرنيو او افغان ځواکونو دمارچې دسمسورې سيمې دنيلولولپاره دومره لوی فوځي عشرکړی چې ته به وايې دکوم هېواد دنيلولو هوډ يې کړی لاهم دښکلا غونډې دگڼو هلمندی پېغلو کې له دغه سيمې روانې دي خوپه کومه خوا؟ دچاکره؟ چېرته اودچالپاره؟ دا هغې پوښتنې دي چې لايې هم زما سره ځواب نه شته او په دې ناول کې هم راسره راته پيدانه شوې په دغه سيمه چې اوس هم کوم ناورين روان دی نونړيوال څه چې په کابل کې زمور مشران هم نه دي ورباندې ډېر کم خلک به اوس په دې پوهېږي چې دادپښتنو او پښتون ولس په ضد دچاپرېکړه وه او څومره پښتانه په کې په نورو نومونو خپل شوي دي زه نه غواړم خپلې خبرې اوږدې کړم ځکه دهمدې لپاره مې دغه ناول ليکلی ديورښتيني داستان دی او ديوي هلمندی نجلۍ ښکلا داستان بيانوي چې څنگه يې ژوند تلاترغه شو او دچا ايشار بېرته پخوانۍ خوښې ورته راستنه کړه ددغه داستان عجيبه پېښې دکابل له قمبر څلورلارې څخه پي لېږي چې اوس هم په کې گڼ هلمندي مهاجر مېشت دي اوهرچاته د سوال لاس اوږدوي وروسته يوه برخه دښکلا په ليکنو کې راغلي ، په ښار کې ديوه کليوال ځوان هغه حالت انځور شوی چې کله هم له ښار سره جوړنه راځي نورې پېښې په لښکرگاه او پېښور کې بيان شوې دي او په کابل کې پای ته رسېږي بڼه خبره په کې داده چې ښکلا ته يو بل سلطان او سلطان ته يوه ښکلا پيدا کېږي په دې هيله چې دغه داستان په مينه ولولی. او بيا يادونه وکړم چې دازمادويم ناول دی خوتر لومړي ليکل شوي ناول وړاندې خپرېږي.

په پای کې له خپل ملگري فرهنگي او فرهنگپال اودگودر خپرندويې ټولني دشرعزت الله ځواب ددغه کتاب دسمبالونکې او خواږه دوست قاري صيب قدرت الله تائب نه په ځانگړي ډول مننه چې دغه ناول خپروي او ستاسې ترگوټويې دررسوي دگران ملگري او ژورنالسټ عزيزاتل نه مننه چې زما په اړه يې يوڅه وليکل اودغه ناول په چاروکې يې مرسته وکړه ، دصفار اډيو دپياوړي تخنيکر او هڅاندزمي بخيتارتلاش دې هم کودرودان وي چې دغه خورې ورې پانې يې په کم وخت کې کمپوز کړې دټولونښه غواړم خداي يې په ټولو چاروکې کامياب لري

ستاسې ټولو دميني پوروی

گل رحمن رحمانی

۱۳۸۸\۱۲\۵ کب

د صفاراډيو د خپرونو مديريت

جلال اباد ښار

يوڅه ددې داستان د ليکوال په اړه

د خيال او تصور د مانپو انځورگر شاعر ښاغلی ((گل رحمان رحمانی)) له نن څخه څلورويشت پسرلي وړاندې د وردگو ولايت په چک ولسوالۍ کې دارواښاد مولوي ((عبدالرازق)) په دينداره او فاضله کورنۍ کې دې فاني نړۍ ته سترگي غړولې دي. دی لومړنۍ زده کړې يې د چک ولسوالۍ پورې اړوند د حضرت ((عمر فاروق په ليسه کې سرته رسولي او په همدې لېسې څخه په ښه درجه فارغ شوی. اوس مهال ښاغلی گل رحمان ((رحمانی)) د ننگرهار پوهنتون کې د پښو ادب د وروستي کال زده کړيال دی. دی لا د اتم ټولگي زده کونکی وو چې د شعر او ادب ښاپيری. په خپله رنگينه غيږ کې راوغاړلو او د ښکلا خالق وړباندې د دغه ستر نعمت لورښه وکړه. ښاغلی گل رحمان ((رحمانی)) ددې ترڅنګ چې ځوان، پياوړی، هڅانداو نازک خياله شاعر او ليکوال دی يو زيرک او خوش ميذاجه ژورناليست هم دی او په دغه ډگر کې يې کارونه دستاييلو وړ دي. ښاغلي د چاپي رسنيو ترڅنګ يو شمېر غږيزو رسنيو سره هم کار کړی چې اوس مهال د ((صفا)) راډيو د خپرونو د مدير په توګه خپله دنده په مخ وړي.

د ښکلا ناول د ليکوال څلورم چاپي اثر دی او د ښکلا ناول ((ناول))، پرې شوي تاګونه ((لنډۍ کيسې)) او تلپاتې درد ((هنري نثرونه)) يې د چاپ لارې څاري. ښکلا ناول افغاني ټولني ته داو سمهالو وړپېښو کړانو هېنداره ده او دغه انځور پکې ليکوال ډېر په مهارت انځور کړی. نو په دې هيله چې دغه په زړه پورې داستان ترپايه ولولئ او يو څه ادبي تنده مويږې خړوب شي.

په پای کې ددغې ټولگې د چاپ کېدو مبارکي هڅاندا شاعر ليکوال او ژورناليست ښاغلي گل رحمان ((رحمانی)) ته په علم او ادب کې د لارښوونو او پرمختګونو هيله کوم. خداي (ج) دې وګرې چې دغه ناول د لوستونکو د خوښې وړو ګرځي د پښتو ادب په زولۍ کې د يوه غوره زياتونه شي. په قلم او علم يې دې برکت وي له الله څخه ورته په راتلونکې کې د لارښوونو او د لارښوونو خدمتونو حوصله غواړم په درنښت

عزيز ((اتل))

جلال کوټ - صفاراډيو دفتر

۱۳۸۸\۱۲\۵ حوت

د ابراهيم بن ادهم جومات ته به د لمانځه لپاره د ښار هغه عمر خوړلي کسان راتلل چې د ژوند اوږدې تجربې به يې پای ته رسولې وې، او اوس به يې د ژوند يوه زياته برخه په راز او نیاز او يا هم د ځوانۍ په رنگينو گناهونو د اوبکو تويولو لپاره ځانگړې وه ددغه بوډاگانو په زړونو کې د پښېمانيو او سلگيو را الوتې طوفان يوازې هغه چا ښه حس کولی شوای چې د گناهونو ډکه ځواني ترې تللي وه او اوس لکه دمنې پانه هرې سيلۍ ورسره اخیستل ، ځپنې بيا داسې کسان وو چې د ابراهيم بن ادهم د سخاوت او قربانيو کيسې به يې اورېدلې وې هغوی به فکر کاوه چې ادهم صيب به ددغه جومات په کوم محراب کې ناست وي او دوی به يې وويني خو دا ټول د بوډاگانو اندونه دي، اروا پوهنه وايي چې په بوډاتوب کې انسان بېرته د ماشومتوب خواص غوره کوي د هغوی غوندې يې خفگان، خوښي او باور په وړو خبرو وي خو ددوی ترمينځ گډ ټکی بيا هم سپېڅلتيا ده نوې ماشوم چې کله دخپلې مور په غېږ کې

نړۍ ته سترگې وغړوي د هغه تنکۍ گلغوتۍ په خبروي چې يو سهار واشي په بڼ کې خپلې وږمې او رنگونه خواره کړي او کوم نسيم يا سيلۍ يې لاهم له پانو سره لوبې نه وي کړې، بوډاگان که د راون پوهنې له نظره ماشومانو ته ورته کېږي نو بيا د هغوی په سپېڅلتيا اعتراف هم دهغوی حق دی په داسې عمر کې ديو بوډا سره تر ټولو وروستۍ سرمايه د هغه اوبنکې وې چې هر چاته يې په مينه او عاجزۍ ډالۍ کوي.

د ابراهيم بن ادهم د جومات په غولي بيا نه يوازې دغه ډالۍ سهار او ماښام په تيارو کې وړاندې شوې بلکې ډېرو ماتو خوړلو ځوانانو هم په تيارو کې د سون سون او اوزونه او چت کړيدي ، د څښتن په وړاندې يې ددې ډالۍ په وړاندې کولو کې ځان کم نه دی راوستی.

دا جومات دومره عصري او بنکلی نه وو خو بنکلا يې په دې کې وه چې د ښار د شورماشور نه لرې ديوي کوچنۍ غونډۍ په لمن کې جوړ وو او لاره يې هم په ډېرو واټونو او کوڅو کې نه وه چې د لمونځ کوونکو لمونځ او عبادت ته دې د ريا گوته ونيول شي د جومات دغولي په يوه برخه کې لاهم پوزی هوار وو د برق په ځای په کې تېلي خيراغونه او شمعي لگېدلې او دېوالونه يې د خټو وود چت لرگيو او د اوداسه ځايونه يې له واره سرې پوهول چې دا جومات د ښار له نورو کورونو او ودانيو نه څومره مشر دی همدغه ځانگړيتاوو جومات ته دا وياړ ورپه برخه کړی وو، چې په ورننوتو به د هر چا له سره دنياوي خيالونه ووتل او په زړه کې به يې يو ډول تسکين او آرام لمن هواره کړه.

دا سې فکر به دې کاوه چې د اصحابو کرامو د وخت په کوم جومات کې په عبادت لگيايم په ذهن کې به ضرور ورته ددغه جومات د جوړونکو هغه انځورونه راتلل چې په ډېرو وياړ سره د ښار په دغه څنډه کې د يوې شنې غونډې په لمن کې لگيا دي او جومات جوړوي ديوي دنګې منارې لپاره خټې پخوي او له ډېر زحمت وروسته يو داسې بنکلی او رنگه مناره ورجوړوي چې اوس هم د چا په وس کې نه شته او بيا يې ديو داسې چا نوم پرې ږدي چې بشريت يې لاهم د احسانونو پورې دی.

د جومات په غولي د هوارو شوو پوزو په مخ د مخکينيو کسانو د سجدو نښې شته دا پوزي د هغو د تندي او گونډو خاپونه لاهم د يوه سپېڅلي امانت په توګه ساتي او ډېر ځله ورته د يو چا پام هلته اړوي چې پرې د سجدې لگولو وياړ ورپه برخه شي شايد د هغوی د سلګو او دعاگانو ازانګي هم د جومات په کوم کونج کې خوندي وي خو له غوږونو يې به لاهم هغه پردې نه وي لري شوي چې دغه سپېڅلو ازانګو د اورېدو مخه نيسي د جومات ملا امام ملاشمس الدين هم يو نېک انسان دی چې ددغه جومات د امامت لپاره مناسب څه چې هر چا فکر کاوه چې خدای (ج) ددغه جومات د امامت لپاره پيدا کړی دی.

هغه په هر څه پوهېږي د ابراهيم بن ادهم دومره کيسې يې يادې دي چې په يوه کتاب کې به هم نه وي راغلې يا که وي هم نو څوک يې د ملاشمس الدين غونډې په ځانگړي طرز نه شي ويلی هغه د يوې

پېښې يا د پېغمبرانو د کيسو په بيان کې د دومره انځورگرۍ او تمثيل نه کار اخلي چې د اوریدونکو خولې ورته له ډېرې حيرانۍ وازې پاتې وي او په خيال کې هم د سحنې په يوه برخه کې روان وي.

له کلي نه د کابل ښار ته زموږ راکله کېدل يوه ذره هم زما په طبعه نه وو خو پلار مې وېل چې په کلي کې مو گوزاره نه کېږي زه هلته په دنده کې وم او زړه مې دلته راختلې وي ما په بار بار د هغه ددغه پرېکړې مخالفت کاوه زه نه پوهېږم چې ولې مې په زړه او په ذهن کې د کلي ښکلا دومره واکمنه وه چې زه يې آن د پلار د خبرو په مقابل کې ودرېدو ته هڅولم ما له غرونو، سيندونو او کروندو سره دومره پيوند اخيستی وو چې پوره څو کاله دخپل پلار ددغه ارادې په مخ کې خنډ شوم د هغه د ستړياوو او سرگردانيو گناه مې په غاړه واخيسته په سر کې را باندې دا شکونه هم وو چې د خپل تره باز محمد کاکا له لور ښکلا سره مينه لرم او د هغه جادويي او غرنۍ ښکلا د پلار په وړاندې د ودرېدو گناه ته مجبور کېم او په کلي کې د پاتې کېدو زولنې يې پښو ته را اچولې دي.

دهغوی دا شکونه هم بې ځايه نه وو زه په ښکلا له زړه نه مين وم هغه يوه داسې نجلۍ وه چې د يوه کليوال ښايست ټولې ځانگړتياوې او صفتونه په کې راجمع وو او د لرغونو کيسو د ښکلو ښاپېريو خپره په کې تراشل شوې وه هغې هم زه خوبولم او دغه پېغام يې څو ځله د عقابې سترگو له بامه رارسولی وو خو موږ له ماشومتوبه سره ناشنا وو او يو بل ته ديونا ويلې راز غونډې ښکارېدو موږ د هغوی د کورونيو تر منځ ان له هغه مهاله د تربگنت او دښمنۍ تور د پوالونه ولاړ وو او يو د بل سره مو خبرې نه کولې د هغوی ددروازې او کوڅې په مخ کې به له تېرېدو سره هم زما پلار غوږونه راباندې تاوول او په زوره به يې راته ويل

((وه ځونيمرگ شې تروردې دی !!))

زه د خپل پلار په دې کړ و ان له هماغه مهاله حيران وم که زما باز محمد کاکا يو ساده دکاندار وو خو پلار مې هوبنيار انسان وو او يا د کليوالو په خبره پنتوني (پوهنتوني) وو هغه به چې په کابل کې هم زموږ کوم کليوال وليده نو ددې په ځای چې د کور حال احوال واخلي نو د کور پوښتنه به يې ورڅخه کوله چې سلطان خوبه د باز محمد د زامنو سره کار نه لري؟

خو زه ښه نه پوهېدم چې زما د پلار مطلب څوک دي موږ ان د ماشومتوبه سره مرور وو ددې مرورتوب سره سره ښکلا زما په زړه کې وه او په د يوه ښکلي انځور په څېر به مې په شپو شپو ورسره خبرې کولې خو د پلار غوصې او د باز محمد کاکا قهرجنو سترگو به دغه انځور پيکه کولو د اوږي دموسم په ماښامونو به چې هغوی په برنډه ناست وو نو ما به د بالاخانې د کړکۍ پرده کش کړه او له چولوبه مې غلي غلي د ښکلا دوی انگر ته ورکتل ښکلا به د ورونو او مور په مخ کې ناسته وه او د مور پښې به يې چاپي کولې.

زموږ کور ته لار دهغوی په دروازه راتېرېدل له یوه ورځ له ښوونځي په تفریح کې را وتښتېدم گورم چې د باغچې په مخ کې ښکلا زما کوچنۍ خور درولې او هغه ورنه ځان خلاصوي ښکلا ورته وایي سلطان څنگه دی له ښوونځي څه وخت راځي؟

زما په رابنکاره کېدو ښکلا په منډه کورته ننوته او خور مې حیرانه پاتې شوه لکه کومه لویه گناه یې چې کړي وي مخکې له دې چې زه ورته څه ووايم په عاجزانه لهجه په خبرو شوه. سلطان لالا په زوره یې درولې وم، غوږونه یې لاته تا و کلل. (کړل)

که څه هم زما په زړه کې د خوښیو طوفان رالوتی وو او دهغه څه په اړه پوهېدم چې له مودو مودو یې د شک او گومان په تیارو کې ډوب کړی وم خو خور ته مې یوه وړه څپېړه ورکړه او د کور په لور روان شوو خو زما په څېره کې د خوښۍ خورې څپې د پټېدو نه وې ممکن ښکلا به د دروازې له چولو هم څارلی وم او زما حالت به ورته څرگند شوي وي خو د تربگنت او دښمنۍ تور د پوالونه لاهم زموږ په وړاندې وو کور ته په رسېدو مخامخ د خپلې مور خواته ورغلم له ځک نه یې په کټوو کې شپو مې اړولې وې بې واره مې ترې ویوښتل.

مورې موږ ولې له ښکلا.....

د ښکلا کلمه مې ناڅاپه خولې ته راغله لږ تم شوم خو مور مې وارپو مې کړې. څنگه..... څنگه؟

هسې ما ویل مور جانې موږ ولې د مشرکا کا سره دښمني لرو؟ په حوصله یې ځواب راکړ.

زویه ته دا راته ووايه چې هغه څومره ځمکه لري؟ ځواب مې ورکړ.

مورې د کلي نیمایي ځمکه دهغه ده خو دا په دې پورې څه اړه لري. مور مې وځنډل

زویه په دې کې د نیمایي نه زیاته زموږ وه خو خدای (ج) دې د بازممدي (کلیوالومي) کاکاته بازممدي ویل (ته ښه ورځ نه ورکوي پلار ته یې دې ویل چې تا ټول عمر په ښار کې په پنتون او وزیپو تېر کړی زه د پلار مشر زوی وم او د ځمکې د ساتلو او کرکيلې ټول کارونه زما په غاړه وو ستا په حق مې تا ته واده وکړ نور

نو د ځمکې ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

حق نه لرې دمور په خبرو مې بازمحمد کاکا ته په لومړي ځل زړه له غوصې او انتقامه وپرسېده خو د ښکلا مقام لاپه هغه ځای وو. تورې غټې سترگې، گڼې زلفې او پیاوړي اندامونه یې لاهم زما لپاره د ستاینې وړ وو.

دژوند یوه زیاته برخه مې همداسې دیوې پټې مینې په خوند او درد کې تېره کړه له دولسم ټولګي نه له فارغېدو سره سم مې پلار ښارته د ځان سره بوتلم دوه درې ځایه یې په کورسونو واچولم چې کانکور ته تیارې ونیسم پلار به مې له دفتر نه ووزگار شو نو د خپل دفتر په موټر کې به یې هرې خواته ګرځولم زه پوهېدم چې د هغې ټولې هڅې ددې لپاره دي چې ما له ښار سره عادت کړي او دکلي مینه او ښکلی انځور مې له ذهن نه ووځي او په ښار کې له ژوند سره اشنا شم د ښار په ځېنو پارکونو کې مې طبعه ولګېده کورس ته به مې د پلار په غوښتنه درېشې اغوسته او سم کابلی ښکارېدم.

یوه ورځ چې ما ښام کوټې ته راغلو پلار مې وویل چې زه سهار وختي یو ځل کلي ته ځم ته به په وخت کورسونو ته ځې او دلته به درته دفتر اشپز خدمت کوي او دفتر او کورس ته به دې بیایي زه غواړم د مور او خورګانو احوال دې واخلم زما زړه هم غوښتل چې لاړ شم خو پلار مې راسره موافق نه وو ویل یې چې کورسونه دې ووايه که لاړشې غیر حاضرېږې.

سهار وختي چې راپاڅېدم نو د پلار ځای مې خالي وو، پوه شوم چې دکلي په لور تللی دی، دهغه په غیاب کې چېرته نه ګرځېدم په خالي وختو کې به تلوېزون او کمپیوټر ته ناست وم، اکثره وخت به مې فلمونه او سریالونه کتل، چې ډېر ځله به ښکلو نیمه بریندو ونجونو په کې نڅا کوله، خوددې نندارې په لیدو به مې زر چینل بدل کړ او ذهن ته به مې یوه غرنۍ ښکلا ودرېده.

دنګه لوړه ونه، غټې تورې سترګې، مړاوي بانه او په کې پرته حیا چې لامې هم د ښار په نجونو او خپلو ټولګیوالو کې ونه لیده.

پلار مې ویل چې شپه تېروم او زر راځم، خو په دې کې ان درېیمه شپه ووته، د پلار درک مې ونه لګېده، د اشپز سره مې هم نه لګېده ګوډه ماته پښتو یې ویله چې زه به پرې نه پوهېدم.

یوه ورځ یې راته وویل:

اغا دې د دفتر ملازم جمروزی ام کې ځان کې بولی دی دهغه په خبره مې وخنډل پوه شوم چې مطلب یې دا وو، چې پلار دې د دفتر ملازم جمروزی هم له ځان سره بولی دی

څلورمه ورځ په کوټه کې تلویزون ته غزېدلی وم، په یوه خپرونه کې په کلو او اطرافو کې د روغتیا یې وضعت په اړه رپوټ وړاندې کېده، چې کورونه یې کټ مټ زموږ دکلي غونډې وو، یو کلینیک یې ښوده چې ښځې ورته کلکې ولاړې وې دوه درې نجونې هلته ځانته ولاړې وې، او یو دبل سره یې خبرې کولې خو د کمري نه یې مخونه پټ کړي وو، دښکلا یادونه مې بیا په زړه راوورېدل، دخوبونو په څېر کلي ته ولاړم، بیا د ترېګنۍ او دښمنیو تور دېوالونه زما په مخ کې ولاړوو.

گورم چې ور خلاص شو یوې وړې لس کلنې نجلۍ رامندې کړې او پر مایې منگولې ولگولې، په وېره راپاڅېدم گورم چې نجلۍ زما خور رڼا ده، په حیرانۍ مې په غېږ کې ټینګه کړه، او په مخ مې خو دمینې خپېرې ورکړې، خو مخکې له دې چې څه ورته ووايم رڼا وارپومبې کړ. سلطان لالا راوړسېدو ټول راغلو، ادې ام راغله دروازه مو بنده کړه، په دې کې مې پلار هم رانتوت چې وينځلي لاسونه يې په لاس پاک وچول په خدا يې را غږ کړ:

بچیه! اخبر مې کابلی کړې واه واه... په دریشۍ کې څومره بڼه بنکارې.

دواړو دمه جوړه کړه، او بیا درې واړه له کوتې ووتو، په موټر کې کېناستو په کېږو وږو کوڅو کې روان شوو له څه مزله وروسته مې پلار دیوه نسبتاً جوړ کور په دروازه کې هارنډ وواهه، چې گورم دروازه خلاصه شوه، او کوچنی ورور مې بلال رابنکاره شو، وړاندې ننوتو کتل مې چې درې نورې خورگانې او مور مې دیوه کوچني دهلبز دپوالونو ته پرېشانه ناست دي، ټولو ته په مینه ورغاړې وتم، او پلار مې په فاتحانه انداز د کلي نه د کډې رابارولو مخکې له مخکې د کور نیولو کیسه بیان کړه، او بیا مې يې د مور په اوږه لاس کېښود، ماته يې وکتل

دی مې ځکه نه خبرولو ماوېل چې هسې نه پرېنگ په ژړا شي.

په منډه زموږ د نوي کور په کوتو وگرځېدو درې څلور کوتې وړکې انگر په کې شاه او د انګورو دوه درې تاگونه وو، وړاندې جمره هم لگیا وو په کوتو کې پرشونه غوړول، دمور مې چورت خراب وو، پوه شوم چې زما غونډې ددې هم له کلي زړه نه کېده، خو خورگانې مې له خوبنې په جامو کې نه ځایدي. مور ته مې زه هم خفه وم، او ځان مې د انګورو د تاک په سمولو بوخت کړی وو، چې په دې کې مې پلوشه خور څنگ ته راغله.

سلطان لالا ادې په غوا په پسې خفه ده، هغه مو د بنکلا دوی کره پرېښوده او موږ ته به يې هم مستې او تروې رالېږي.

دبنکلا د نوم په اورېدو مې زړه ټکان وکړ، اوچت مې رنګ لږ بدل شو، لکه پلوشه چې هم راباندې پوهېدلې وي، را وړاندې شوه او په ټیټ غږ يې له خولې ووتل، ډېر يې در پسې ژړل خو.....

ددې سره يې دمور په خوا منډه کړه او زه هم شرمینده دانګورو تر تاک لاندې پاتې شوم

د یو کال په موده کې زموږ کورنۍ له ښار سره عادت شوه، کوچنی ورور مې بلال او څلور خورگانې مې پلار په ښوونځي کې اچولي وو، او زه هم په کانکور کې د کابل پوهنتون د ژبو ادبیاتو پوهنځي ته د خپلې خوبنې سره سم بریالی شوم، او زده کړې مې پیل کړې خو لاهم د ښاري ژوند سره پوره جوړ نه وم، د خپلو ټولګیوالو نجونو په لیدو سره سره هماغه غرنۍ بنکلا زما خیال و ذهن کې خوره وه، او یاد به يې یو ډول نشه کړی وم، تر مړ او ښو لاندې غټې اوله حیا ډکې سترګې او غښتلي اندامونه، او په وړاندې مې دکر کې او ترپښت تور دپوالونه دبنکلا له یاد سره ملګري وو.

پلار مې داسې مصروف کړی وم چې کلي ته دتلو خیال هم راسره نه وو، کله به مې چې پلار ته خبره ور یاده کړه چې کلي ته مې زړه شوی او پتنگ یم نو غوصه به شو.

بچیه کلی اوس د تربورانو ځاله ده، تربور د لستونې مار دی د مارانو له ځالې دې چې څومره وس وي لري گرځه، په دې وخت کې به د پلوشې پر شونډو غلې غونډې موسکا خپره وه، او کله به یې د لاس په ورغوي په پیکه ډول رنگ د بنکلا نامه لیکلې وه، ما څو ځلې په هغې لاس او چت کړدو هلوگوانې مې ورته وکړ خو، هر ځل به یې د پلار د خبرولو گوانې راته کاوه، چې زه هم ترې وپربدم.

یوه ورځ په ټولگي ناست وو چې د فلسفې استاد ټولگي ته رانتوت، هغه که څه هم په مور رسمي ساعت نه درلود، خو کله کله به راغی او زموږ د ټولگيو الو سره به یې اوږده بحثونه کول، هغه بوډا وو، لویه سپینه ږیره، اوږدې څنې او وچه کلکه څپره یې لرله، چې د فلسفې په برخه کې یې په کوم بهرنې هېواد کې زده کړه کړې وه

خو نجونو د رحمان بابا نوم پرې ایښې وو، یوه ورځ د یوې د خولې نه ناڅاپي هغه ته همدغه درحمان بابا کلمه ووته استاد ورته څه ونه ویل خو خپلې یوې بلې ملگرې دومره سپکه کړه چې بیا یې کله هم دانوم ورته وانه خيست.

ورته یې وویل له خدای مې څار کړې، ته اوس دا چرسی د رحمان بابا سره برابرې، رحمان بابا خو صوفي او عارف انسان تېر شوی، خو خدای خبر چې پوهاند صیب به په بهر کې د تحصیل په مهال څه لوبې کړي وي، د اوږدې سپینې څنې او ږیره خو یې اوس اوس پرېښې

د فلسفې استاد چې رانتوت، زه د رابندرانات ټاگور د گیتا انجلي په مطالعه بوخت وم، او د بنگال شنو ځنگلونو او سمسورو ساحلونو ته تللی وم، چې ټاگور صیب په کې خپل تل پاتي سرودونه ویلي وو، استاد ټولو ته د ارام کېناستلو اشاره وکړه، او بیا یې په دواړو لاسونو خپلې متې ونيولې، د ټولگي په مخ کې په قدم وهلو لگیا شو، کله به یې د کړکۍ خواته او کله به یې د هغو نجونو خواته کتل چې د ټولگي په کونج کې په خبرو لگیا وې، او قلمونه یې خوځول.

له یوې شېبې چوپتیا وروسته استاد د خپل لاسي بیک نه یو کتاب را وویست، او بیا یې زما خواته وکتل،

سلطانه پاڅه:

کتاب مې بند کړ او په وارخطایۍ پاڅېدم، بې له څه مقدمې یې پوښتنه رانه وکړه.

سلطانه بنکلا پېژنې؟

زړه مې ټکان وخور، قلم مې له گوتو په مېز ولوېده، اوف خدایه! دا بلا هم راباندې خبر دی.....
په ذهني کشمکش کې اخته وم گوتې مې رپړېدلې، ټولو سترگې په ما کې گنډلې وې، او زما لږزانده څپره یې څارله.

دلینا په نوم یوې ټولگيو والې زما له شاتني قطاره راغبر کړ.

استاده بڼه پوهیږي، خو له بده مرغه د بیان لپاره د نووالفاظو له قحطۍ سره مخ دی، که لږ وخت ورکړي
ځواب وایي، دهغه هسې هم دغه کلاسیک تعریفونه نه خوښیږي
ټولو وخنډل زه بیا هم په خیالونو کې ډېر لرې تللی وم، دیوې غرنۍ ښکلا په ننداره بوخت وم
تر مړاوو بڼو لاندې له حیا ډکې تورې سترگې او غښتلي اندامونه او تر منیخ یې ولاړ د ترېگنۍ
اودښمنۍ تور دېوالونه....

استاد چې زما ځواب ته منتظر وو، زما په اضطراب او پرېشانی پوه شو، یو قدم وړاندې راغې
یا په بل عبارت ښکلا څه ته وایي؟
دا ځل مي زر ځواب ورکړ:

ښکلا د خدای تعالی په مخلوقاتو کې یو لږ هغه ځانگړتیاوې دي، چې موږ یې په لیدو دخوښې
احساس کوو، او روحي تسکین مو پرې حاصلیږي، دغه ځانگړتیاوې کوم ځانگړې قوانین نه
لري، بلکې دا پرېکړه زموږ په واک کې ده، چې دې تعریف او بیان ته څه ډول جامې وراغونډو
واه واه ډېر اعلی.

استاد لاسونه وپړکول بې له دې چې زما سم او ناسم معلوم کړي، لينا ته یې گوته ونېوه، ته پاڅه د
سلطان په خبرو کې څه زیاتوي یا کموي اوس دې د تبصرې وخت دی
لينا پاڅېده نری، سپینې گوتې یې پر مخ او شونډو تېرې کړې او له یو عالم اداگانو سره په خبرو شوه
استاده همدغه پوښتنه ځواب کړم؟

هو په دې اړه خپل نظر ورکړه چې په اصطلاح ښځې ښکلا څه ته وایي.

استاذ ښکلا خو زما د تره لور ده چې په نهم ټولگي کې درې ځلې ناکامه شوه اوس نو په کور کې د
تورو دېوالونو شاته ناسته ده، ټولو په کړس کړس وخنډل استاد به هم د معمول خلاف له خدا نه په
ملا کوږ شو خو زه یو ځل بیا کلي ته تللی وم،

تر مړاوو بڼو لاندې غټې او له حیا ډکې سترگې، د غرنۍ ښکلا غښتلي اندامونه مې سترگوته
ودرېدل چې لایې هم په وړاندې د ترېگنۍ اودښمنۍ تور دېوالونه ولاړ وو.
خو لينا دا ځل جدي شوه او خبرو ته یې دوام ورکړ:

استاده! ښکلا د ژوند د تکمیل د فرشتې نوم دی، او یا هغه زرین تاج دی، چې د چا په سر کېښودل
شو، نو په هره خاوره او دنړۍ په هر هېواد یې باج چلیږي، ښکلا هغه نابالې مېلمنه ده، چې په هره
مېلمستیا او محفل کې یې قدر کېږي، خدای (ج) چې په خپل عظمت دا نړۍ پیدا کړه، او په هر څه کې
یې د ښکلا د رنگ او بوی سره زرغونه کړه، هېڅوک دا حکم نه شي کولی چې په دې او یا هغه شي کې
ښکلا نشته زه له ښکلا نه منکر وړاند او یا که لږ ورتېره شم کافر گڼم، ځکه چې ښکلا په هر څه کې شته،
خو توپیر زموږ په سترگو کې دی، ځکه نو د ښکلا پېژندنې پوهان په دې نظر دي، چې ښکلا د نظر تابع
ده، په یوه گلدان کې که د چا سور رنگ خوښیږي نو د بل چا به خوښ نه وي، ژیر یا سپین رنگه گل به

خوښوي، ممکن زه په دې ټولگي کې د ډېرو ښاغلو خوښه يم، خو ځينو ته به بدرنگه ښکارم، ددې نه معلومېږي چې زموږ نظر د ښکلا تابع دی، او ښکلا کله هم زموږ د نظر تابعداره نه ده. په ټولگي کې بيا د خداگانو او ازونه پورته شوه لينا په کيناستو کې بيا يوه خبره وکړه. البته ذوق په کې ډېر مهم دی متاسفانه ډېر ښاغلي د ذوق د معيار نه محروم دي، نو ځکه يې زه په ښکلا پېژندنه کې ډېر پياوړي نه گڼم. استاد لاسونه وپړکول. او لينا ته يې په خدا وروکتل شابس وروستي خبره دې ډېره په زړه پورې ده.

خبره داده چې زموږ د هېواد په پوهنتونونو کې بيوتې سبجیکت (دښکلامضمون) ته خاصه توجه نه ده شوې، خو په امريکايي او اروپايي يونورستيو (پوهنتونونو) کې ورته خاصه پاملرنه کېږي، ځکه چې دا دانسانانو له ژوند سره د سایکولوجي (ارواپوهنې) په څېر تړلې ده او ډېر محصلين په کې تخصص اخلي، نو ډېر کسان بيا ښکلا ممکن يوازې د انسان د ظاهري بڼې زړه رانښکونتيا او ښايست ته وايي، لکه څنگه چې هر کال د نړيوالو له خوا دنړۍ په نجونو کې د هغې ظاهري صورت ته په پام سره د ښکلا مالکه ټاکل کېږي دا هم درسته ده، اما ددې نه هم سترگې نه شو پټولې، چې د هېوادونو پولې او ټولنيز معيارونو ښکلا ته بدلون ورکولی شي، زه چې په امريکا کې اوسېدم ښکلې نجلۍ هغه وه، چې ډېر ملگري، طلايي زلفې، شنې سترگې او بې پردې جامې به يې لرلې، خو دلته په افغانستان کې بيا هر څه ددې برعکس دي، نو يو انسان ته ښايي چې معنوي او ظاهري ښکلا دواړه ولري، زه فکر کوم چې دغه دواړه ښکلا گانې په گډه يو دبل تکميلوونکې او د ښکلا د يوې سترې هستۍ انځورونکې دي، ظاهري ښکلا فطري اړخ لري، او دښکلا د خالق ورکړه ده، خو په معنوي ښکلا چې په وجود کې باطني اړخ لري، دانسان په لاس کې ده چې فصل يې دهغه د زيار او هڅو له سمندره خړوبېږي، او د حاصل مرحلې ته رسي.

استاد خبرې بس کړې او شا ته يې اشاره وکړه، چې پاڅه ورو مې کتل گورم چې نيلوفر گوته اوچته کړې پاڅېده او خبرې يې په حيانا که لهجه پيل کړې استاد پښتانه ولې وايي چې دا خپل ښايست راته بلاشو

چې چېرته ځمه هلته بل شي سره اورونه نيلوفر کيناسته او استاد خبرې وغځولې لورکۍ خبره داده چې زموږ په ټولنه کې ډېرې نيمگړتياوې شته، دلته ټولنيز اداب نه مراعت کېږي، لا د افهام او تفهيم فضا نه ده غوړېدلې، ستا ټپه اصلاً ديوه ښکلې يا په بله اصطلاح د ښکلا د څښتن شکايت دی، چې مطلب مې انسان دی، هغه گوري چې د هر چاله خوا ځورېږي شپيلې پسي وهل

کېږي، او د هغه چا چې بنسکلا نه پرې لوريږي، ډول ډول خبرې پسې کوي نو ځکه هغه د بدرنگۍ ارمان کوي، چې ای کاش خدای ج بیخي بنسکلي پیدا کړي نه وی استاد لا خبرې کولې چې د کره کتنې استاد ور ټک ټک کړ، او د خبرو موضوع واوښته، خو ددې ټول بحث په جریان کې د بنسکلا د لفظ هر تکرار په ما خولې راماتې کړې وې او په زړه کې مې د درد څپې په خوږېدو وې.



زه په زړه کې همدغه درد ونو خوړلم، کله به په وینه هم د کلي کوڅو او کروندو ته تللی وم، او د یو چا لپاره به مې د باز محمد کاکا لاسونه بنسکلول، تر مړ اوو بنو لاندې به د تورو حیانا کو سترگو په ننداره بوخت وم خو د تربگنۍ او د بنمنۍ تور د پوالونه به مې مخ ته ودرېدل مور او پلار به مې چې ما ذیگر د کور په انگر کې سره کېناستل نو زما په اړه به یې خبرې کولې، پلار به مې مور ته ویل

خدای ج خبر چې دا الک به کله د بنار رنگ اخلي، هروخت یې د ټوغکي وهلي چرگ په څېر په وینه سترگې پټې وي

زه نه پوهیږي چې ده هلته څه لیدلي، دلته په بنار کې مې ورته هر څه برابر کړي، چې څه وایي ورته حاضر وي، اخردا نجونې (خورگاني) مې هم په کلي کې رالویې شوې خو ته گوره چې راغلي بیا یې ولاکه د کلي نوم هم اخستی وي.

ددې خبرو په مهال به ډېر ځله ما یوازې کتاب مخې ته کتاب نیولی وو، خو زړه او حواس به مې دواړه د مور او پلار خبرو ته څک وو.

د پلوشې به چې ماته پام شو، نو د یو شرارتي موسکا سره به یې یوازې سترگې کش غوندې کړې، او ما ته به یې په مانا داره نظر وکتل.

زه پوهېدم چې پلوشه په هر څه خبره ده، ممکن هغه مهال چې په کلي کې اوسیدو، خپله بنسکلا څه ورته ویلي وي، ځکه د هغوی تر مینځ به د تربگنیو او د بنمنۍ سره سره زموږ په گډه باغچه او د چینې په غاړه خبرې تبادلې کېدلې، خو د مشر ورور په توگه په هغې دومره گران وم، چې دا هر څه یې د راز په ډول ساتل زه خپله هم ځپنو هغو بدلونونو ته حیران وم، چې په ځان کې مې حس کول او په بنار کې د استوکنې وروسته راته پیدا شوي وو، تل په یوازېتوب کې خوښ وم، او په ځوانه ځوانۍ کې دلویانو غوندې عادتونه راکې پیدا شوي وو، هر څه ته مې له پخوانه په ځیر ځیر کتل، خو په هر څه مې دومره زړ باور هم نه کاوه.

کله به لرغونې کیسې رایادې شوې، چې ما په کلي کې لوستې وې او څه مې سپین سرې انا راته کړې وې، په هغه کیسو کې به مینان اکثره وخت غرونو او ځنگلونو ته تلل او یا تبتېدل، او هلته به په ریاضت، راز او نیاز بوخت وو، کله به مې فکر کاوه چې د زړه له تله مین یم او له زړه مې کله هم غرنۍ بڼکلا نه وځي

زه پوهېدم چې د ښار نه وړاندې هلته په یوه سمسور کلي کې چې د یوه بهاند سیند په غاړه اباد وو تر مړاوو بڼولاندې تورې غټې او له حیا ډکې سترگې د خپل تربورلار څاري، خوددغه څار په مقابل کې د تربگنۍ او د بڼمنۍ تور د پوالونه ولاړ دي، ما به لیدل چې بڼکلا ما هم نه شي هېرولی، هغه به هر سهار او ما بڼام د بالاخانې بام ته خيژي او کلي ته به له ښاره راغلی سرک څاري

کله به دا وپره هم راسره وه، چې هغې به په ما باور له لاسه ورکړی وي، فکر به کوي چې زه د ښار په نجونو کې ورک شوی یم، همدغو اندېښنو زه د یوازېتوب په ناروغۍ اخته کړم، نور چې د مور او پلار له پرلپسې پوښتنو گروېږنو په تنگ شوم، یوه ورځ ما زدیگر مهال همداسې له کوره ووتم د ښار په وړاندې څنډه کې مې په یوه لوړه غونډۍ سترگې ولگېدې چې څو شنې ونې او اوسپنیزې پایې پرې ولاړې وې، یو چېپټر او د څو کلاسیکو شاعرانو دیوانونه مې راسره واخیستل چې یو د رحمان بابا او بل د حمید مومند وو، له ځان سره مې یوړل ما ته د بڼکلا یاد او یوازیتوب دا فایده وکړه، چې مطالعې او درس ویلو ته یې مجبور کړم، ډېر وخت به مې د حمید مومند تلپاتي شعرونه ویل، او د ژوند انځورونه مې په کې موندل د هغې بڼکلا په اړه مې فکر کاوه، چې د حمید مومند صیب غوندې عظیم شاعریې د داسې دردونکو خومینه ناکوشعرونو پڼځولو ته مجبور کړی وو.

حمید بابا راته د شاتو دهغه مچۍ په څېر بڼکارېده، چې د گلونو زړه ته ورننوزي، له هغه نه رنکارنگ شیره راټولوي او بیا ورنه شات جوړوي، دهغه په تلپاتي شعرونو کې د مینې داسې خواږه انځورونه او خواږه دردونه د وړمې په څېر نغښتي وو. درد بدلوزر ته په اسانۍ سره ننوتل.

غونډۍ ته په رسېدو مې د یوه ختین جومات په رنگه مناره سترگې ولگېدې، چې په خپل لرغونتوب سره سره په ویاړ اورعب سره ولاړه وه، او توتکیو ورنه طوافونه کول دا همدغه د ابراهیم بن ادهم جومات وو، چې په لیدو یې له واره د خپل کلي لرغونې او زړو جومات را په یاد شو، چې په ماشومتوب کې به مې د ملا بهادر نه په کې د الفبا سپاره لوستله، د کلي ټول ماشومان به راسره په یوه قطار کې ناست وو، هاخوا به دنجونو په قطار کې بڼکلا هم د سبق په ویلو ټالونه خو ترمینځ مو هلته هم د تربگنۍ او د بڼمنۍ تور د پوالونه ولاړ وو.

د ابراهیم بن ادهم په جومات کې مې زړه ایله یوڅه تسکین پیدا کړ، په کتابونو او ذکر، فکر کې مې پنا ه واخیسته، ما د ابراهیم بن ادهم په اړه ډېرې کیسې اورېدلې وې، په ذهن کې مې د هغه یو ډول څېره انځور کړه، او په یوازې و غځېدم.

شېبه پس په کلي کې وم، د غرمې لس بجې وې، په کلي او کرونده کې مړاوي وېرېم چلېده، د شولو په فصلونو کې د چنگېنو منظم اورېدل کېده، له باغونو او باغچو د مرغانو او ازونه راوتلل، د غنمو د رسيدلي فصل د يوه پتي په پوله ناست وم، وېرې مې شکول او ځان مې ورسره بوخت کړی وو، د بنکلا دوی باغچې ته مې کتل، چې د نجونو او ماشومانو شو په کې شور وو، گورم چې باز محمد اکا زما خواته راروان دی، ما غوښتل لاره ورنه چپه کړم، خو د هغه په شونډو د معمول خلاف موسکا خوره وه او ما ته يې کتل، په رارسېدو يې غېږه راته خلاصه کړه.

واه واه سترگې موروښانه.

سلطان وراره مې راغی، ايله په ايله چې د مودو وروسته درياد شوم.

په غېږه کې يې ټينگ کړم، خو زما خوله له حيراني وازه پاتې وه، باز محمد کاکا او په کې د داسې بدلون راتلون، حيران وم

دواړه په مينه د هغوی کور ته لاړو، زړه مې له خوښې باغ، باغ وو، په انگورو کې د ونې سيوري ته کېناستو، گورم چې بنکلا مو مخې ته چای کېښود، او د لومړي ځل لپاره يې د سترې مشي لاس راکړ، تر مړاوو ښو لاندې تورې غټې او له حيا ډکې سترگې، او غښتلي اندامونه، چې تر مينځ مونږ د کرکې او تربگنۍ د پوالونه نږدلي وو،

خوای کاش!

د ابياهم د يوه ناکام مين خيال وو

په حقيقت کې هېڅ نه وو

چا مې په تندي لاس را کېښود او زما د پلار په څېر يې په مهربانه لهجه وويل:

پاخه شاباس اودس تازه کړه، له خېره د جمعې وخت دی.

پاڅېدم د يوې سپېڅلي قواري او نوراني مخ خاوند مې مخې ته ناست وو، او د حميد مومند د ديوان پانې يې اړولې، په ټول جومات کې چوپتيا خوره وه، په شلگونو بوډاگان او د پاخه عمر خاوندان په ذکر بوخت وو، همدغه کس چې زه يې پاڅولم د جومات ملا امام ملا شمس الدين وو، په لومړي ځل وپوهېدم چې پوه او مهربانه انسان دی په خېره کې يې نوراني وړانگې حس کېدلې، په پوهنتونونو کې يې هم د زده کړې مخالفت نه کاوه، ويل يې چې په يوه کورس کې انگلسي او کمپيوټر زده کوي، او خپله هم يو وخت د پوهنتون محصل وو، چې بيا يې د شرعياتو پوهنځی د کورنيو ستونزو په سبب په دوهم ټولگي کې پرېښود.

ملا شمس الدين د رحمان بابا اکثره شعرونه په يادو ياد کړي وو، او زما د ورتگ سره به يې د حميد مومند شعرونه لوستل، او داسې آرام به ورته ناست وو، لکه کوم مقدس کتاب چې مطالعه کوي، څېنې د خوښې بيتونه به يې په کتابچه کې ليکل، او کله کله خو به يې ورباندې تبصره کوله، يوه ورځ يې د مازديگر له لمانځه وروسته راته وويل:

سلطانه! مور ته يې په ښوونځي کې ويلي وو، چې عبدالحميد صيب ته موشگاف هم وايي، چې د وېښته سوري کونکې مانا لري. خوزه اوس پوه شوم چې هغه ته د دغه لقب ورکړه څومره په ځای ده، زه پخوا يوازې د عبدالرحمان بابا سره بلد وم، اوس فکر کوم چې عبدالحميد صيب هم يوه بله ستره هستي ده.

ته دې ته گوره

دا زما له غمه شين زړه په کې خيال د يار دشونډو
هسې رنگ زېب او زينت کا لکه مې په شنه پيالو کې

د ملا شمس الدين له خولې د دې بيت اورېدل، او انتخاب زما لپاره يولوی افتخار وو، خو وروسته پوه شوم چې د هغې په زړه کې داسې څه نه شته، يوازې په شعر کې کارېدلې او نادره تنبيه او ژوره نازکخيالي يې مطلب ده.

دهغه سره له څه وخت تېرولو وروسته پوه شوم، چې د شعر د وزن، قافيه، معاني او ادبي فونونو په اړه پوره معلومات لري او فکر يې يوازې په ديني کتابونو کې نه دی محدود کړی.

هغه د خپلې ټولنيزې پوهې او غوره اخلاقو په سبب د تېرو لسو کالو په سبب د جومات ملا وو، د کوڅې يوه شتمن کور پيسې ورکولې چې دهغه په معاش کې حسابېدې، بله مهمه لا دا چې واده يې هم په مينتوب کړی وو.

د ابراهيم بن ادهم په جومات کې له وخت تېرېدو، او د ملا شمس الدين سره له بحث او مجلسونو مې دومره گټه واخيسته، چې ډېرې اندېښنې مې له ذهن ووتې، له ژورې مطالعې سره روږدی شوم، په ټولگي کې د نجونو نازدانه کتو، اداگانو او خبرو دومره اثر راباندې نه کاوه، او د ډېرې په څېر وچ کلک وم.

خو د يوې غرنۍ ښکلا انځور، تر مړاوو ښو لاندې تورې غټې له حياډ کې سترگې، غښتلي اندامونه او د ترېگنۍ او دښمنۍ تور د پوالونه لاهم له ځای وو.

يو مازديگر چې په جومات کې ناست وم، خبر شوم چې ملا شمس الدين د دوو درېوو ورځو لپاره کلي ته د خپلو دوستانو ليدو ته تللی وو، هغه ماته ويلي وو چې اصلاً د کلي سړی دی، خو وروسته ښار ته راغلی، په زړه کې مې وويل چې څومره بختور دی، چې کلي ته د تلو اجازه خو لري، هلته به هر څه گوري.

زما سره همداویره وه چې پلار به مې لا اوس دا هم وايي چې هلته پنتوني (پوهنتوني) هلکانو ته خطر دی، څوک ورته په ښه نظر نه گوري

نن ما بنام وختي له جو ماته و و تم، کتابونه مي په ځمکه کېښودل او د بوټونو په پښو کولو لگيا شوم، گورم چې د جومات درو ته يوه نسخه چې کوچياني جامې يې په تن دي، له يوې وړې څلور کلنې نجلی سره ناسته ده، وړه ماشومه په خاورو کې خلي وهي او نسخه د جومانه راوتونکو لمونځ کونکو ته له هيلې او سواله ډکې سترگې غړوي، د نسخې په ليدو مي زړه ټکان و خوړ، په سترگو کې يې په سلگونو هيلې په خپو وي او يو ډول زړه رابنکونتيا په کې موجوده ده

د ابراهيم بن ادهم د جومات مخې ته کله هم د ښار د نورو جوماتونو غوندي سوالگر نه راټولېدل، د دغه نسخې راتگ هم د معمول خلاف وو، خو ما چې کوم سوالگر ليدلي وو له هغې سره يې فرق لرلو، بله دا چې د کليوالو او کوچياني جامو نه راته کومه کليواله ښکارېده، او له واره پرې پوه شوم چې سوالگرۍ ته يې نوې مخه کړې، او د ښار د ماهرو سوالگرو غوندي نه ده

زما د ودرېدو په مهال هغه خپلې سترگې د حميد مومند په ديوان گنډلې وې، او په ځير ځير يې د يو خريدار په سترگه ورته کتل، له جيبه مي يو شلگون راويوست، خو وروسته زړه نا زړه شوم په دې نه چې په پيسو مي زړه نه کېده، په دې چې د هغې په مخکې نه د پيسو کوم نوټ وو، او نه يې په ژبه له مانه سوال کړی وو، له دې و پرې چې هسې نه څه راته ووايي، غلی ورنه تېر شوم، د هغې له معصومي خپرې او اشنا سترگو پوره اغېزمن وم، او تر کوره مي په خيال کې گرځېدې، کله به مي ځان په دې ملامتوه چې ولې مي پوښتنه ورنه ونه کړه؟

ولې مي ورته ونه ويل؟

چې څه مجبوريت لري؟

او دا ماشومه درسره څوک ده؟

له کوم کلي راغلي يې؟

ماته د هغې له سترگو معلومه شوه چې سوالگره نه ده، بس دا زما شتبا وه چې بې جرته او بې زړه شوم، هغه يو کليواله وه د يوې کليوالې په ژبه د يوه ښاري په ځای يو کليوال ښه پوهيږي، زه په خپلو کليوالي جامو کې اشنا او کليوال ښکارېدم نو ځکه يې په لېوالتيا لومړی په ما او بيا زما په کتابونو سترگې خښې کړې وې.



پلارمي د کوتي په غولي زما له خورگانو سره د سطرنج په لوبه بوخت وو د ټوکو او خداگانو اوازونه يې ان په انگر کې اورېدل کېدل مور مې کړکې ته نژدې قران شريف په داسې اواز تلاوت کاوه چې يو ازي د شاتو دمچي غوندي بنگاري يې اورېدل کېده پلوشي خو ځله پرله پسې زما پلارجان ته ماتې ورکړه او ټولو ورپورې وخنډل په وروستي ميدان کې يې پلوشي ته په سر يوه سپکه څپره ورکړه او په خدا شا په تخته وغځېد .

زما په ليدو په ځای کې لېر اسم شو

سلطانه څنگه يې کلی دې يادېږي او که نه؟

زړه مې ټکان وخور په زړه کې راته لږ څه شک پيدا شو چې هسي نه.....

خو بيامې ځانته په خپله ډاډ ورکړد پلار به مې چې طبعه جوړه وه نو بيا به مو ټوله شپه ورنه خوب نشو

کولی ټوکې ټکالي او خبرې به مو کولې

زما خواته يې وکتل زياته يې کړه

بچيه کليوال خلک به کله هم له وخت سره روان نه کړې زه په ماشومتوب کې تا غوندي په کلي مين وم

خو وروسته وپوهېدم چې هغوی له وخت سره حرکت نه کوي او انسان بايد شېبه په شېبه خپل ژوند ته

بدلون ورکړي د وخت له کاروان سره حرکت د هونبیارو انسانانو ځانگړتيا ده خو کليوال د خپلو ټولو

خوبيو سره سره دغه نيمگړتيا لري ددې په ځای چې له دغه کاروان سره روان شي تربگنی او دبنمنی

کوي د پولې او پټي په سر خپل دوستان خفه کوي حتی وژني يې....

د پلار خبرو يو ځل بيا کلي ته بوتلم او په ناسته ټال وزنگولم. ترمر او بنو لاندې تورې غټې حياناکې

سترگې او غبستلي اندامونه او ترمينځ د تربگنی او دبنمني ولاړ تور ديوالونه.

پلار مې چې زه چورتې وليدم په خدا شو فکر يې کاوه چې نصيحت به يې زما سترگې غړولې وي.

بچيه ژوند د بزکشی لوبه ده دلته به د خپل هدف سرلکې او چتوې او منزل ته به ځان رسوې دلته که

پاتې شوې بيانه يوازې چې ناکام بلل کېږي بلکې د خلکو پيغورونه دې هم انتظار دي بيا يې د تلو بزون

بتن ته زور ورکړ تلویزون روښانه شو او د کابل پوهنتون منظره په کومه علمي خپرونه کې راڅرگنده

شوه د ناجو او صبر ترونو لاندې نجونې او هلکان چې فيشني او نورې حيرانونکې جامې يې اغوستې

وي گرځېدلې د نجونو په لاسو کې د لاسي بيکونو سره سره يوه يوه کتابچه يا کتاب هم په لاس کې وه

او دومره سينگار يې کړې وو چې ته به وايې په کوم واده کې يې برخه اخستي ده

د پلار له گوتو مې له ډېرې حيرانۍ د تلویزون ريموډولوېد

په تعجب يې زياته کړه واه واه داد کابل پوهنتون دی که د نبراسکا بيا يې ماته وکتل

زويه وړاندې مې د بزكشۍ خبره مې درته كوله گوره ته خو هم د همدغه پوهنتون محصل يې پام چې په دغه لوبه كې زړه ونه بايلې او په كوم رنگين جال كې بنكېل نه شي ماته پنتون (پوهنتون) معلوم دى پوه هلكان هر وخت د نجونو د توجه وړوي په يوه او بله لاره د هغه د موقف د ټيټولو په هڅه كې وي خوډ پر هونبيار اوسه په دې وخت كې مې مور قران شريف كت كړ لنډه دعا يې يې وكړه خو پلار مې پرې غږ كړ دعا گانې ځان ته مه كوه كله كله مور گناگاران هم په كې يادوه خپله خواسې ام (هسې هم) د خداى (ج) گناگاريو مور مې ورته راوكتل

سړيه! وايي چې خوسكى د په اخور رالوى شوبيايې د غاښ كتلو اجت (حاجت) نشته نه پويگم چې خنگه دې د ملايانو غوندي نسيتونه ورته شروكړي پلار مې وخنډل ځواب يې وركړ

گرانې په دې مسائلو ته نه پوهېږي دا ښار دى څه زمونږد غونډۍ كلې نه دى چې له هر څه دې بې پروا شو په تلويزون كې د يوې بنكلې سندرې په راتلو ټول سندرې ته څير شول او زما په خيال كې د غونډۍ كلې كلاگانې تر مړاوو بڼو لاندې تورې غټې غټې حيانا كې سترگې او غښتلي اندامونه راوگرځېدل وروسته له دې به چې هر ماښام د ابراهيم ادهم له جوماته راووتم نو هلته وړاندې به د دېوال سيوري ته يو لوى او بل كوچنى سيورى ښكارېده چې زما خواته به يې په لېوالتيا سره راكتل او ماته به يې سترگې يو ډول اشنا ښكاره شوې خوډ پر زړه د تيارو په څپو كې وركې شوې او ترې مې به هر څه پناه كړل.

يو ورځ مازديگر په جومات كې په تنگ شوم كتابونه مې راسره واخيستل او د جومات وړو كې برنډې ته ووتم گورم چې هماغه ښځه د جومات وره ته نږدې ناسته ده بنكلې كوچيانې جامې يې په تن دي او له ماشومې سره يوځاى زما په خوا راگوري دا لومړى ځل وو چې هغې ته مې مخامخ وكتل په نظر كې يې د زړه رابنكونتيا سره يوډول وېره، او لېوالتيا هم نغښتې وه تر مړاوو بڼو لاندې غټې تورې او حيانا كې سترگې او غښتلي.....

نه نه وچ كلك اندامونه د هغه سره نه د سوالگرې پيسې وې او نه يې د سوالگرو په څېر هرچاته لاس نيوه ماډېرې سوالگرې ليدلې وې چې د جوماتونو مخ كې به ناستې وې او د لمانځه نه وروسته به يې لمونځ كوونكي له لمنې رانيول او پيسې به يې غوښتلې

زه نه پوهېدم چې د هغې سترگې راته په لومړي ځل ولې دومره اشنا ښكاره شوې هغه نه كومه عادتې سوالگره او نه د سوالگرې په چل پوهېده په زړه كې مې ويل چې كوم مجبوريت دغه كار ته اړكړې ده او بيا هغه ورته والى چې د ښځې او وړې ماشومې نجلۍ په څېرو كې وو بيخي د حيرانۍ وړ وو

يوه ورځ د جمعې په ماسپښين د جمعې له لمانځه وروسته ملا شمس الدين راته وويل چې ډېره حيانا كه ښځه ده ماته كومه اطرافي پښتنه ښكاري چې د شرم او حيانه د ښار په نورو برخو او واټونو

کې سوال نشي کولی باید د جمعې په سر یوه غوښتنه وکړو او له خلکونه کومک ورته وغور او خدای او وس چې هر څه وشول اڅپر دواړه هم پښتانه یو د کلي او سیدونکي یو. دهغې په څپر ژوند مو کړي.

د ملا شمس الدین دا خبره مې خوښه شوه او پرېکړه مو وکړه چې خبره یې د جمعې په سر یاده کړو زه به د هغه په لیدو هر وخت له یو ډول ذهني کشمکش سره مخ وم اڅپر هغه ماچېرته لیدلې؟! تر مر او بڼو لاندې تورې غټې او حیاناکې سترگې چې هر وخت به یې لومړی زما په لاس کې کتابونو او بیا ماته نیولې وې او حیران حیران به یې راکتل فقط لکه په چاچې د غرغړې حکم شوی وي خوپه دره د ودرېدو په مهال پرې ورباندې پرې شې

د ملا شمس الدین سره تر دغه تصمیم وروسته مازدیگر له جوماته راووتمه زړه مې راغونډه کړه هغې له حیا ډکې سترگې زما په لاس کې د حمید مومند په دېوان گنډلې وپيو پنځوش گون مې له جیبه راووست او په چوپه خوله مې ورته ونيوه خو هغې سر بنکته کړ او زما د توقع خلاف یې کومه لېوالتیا څرگنده نه کړه بیا مې غږ ورباندې وکړ

واخله !!!

وروی تر ژبه لاندې وویل

نه... مننه

په حیرانۍ مې ورته وویل

نوخه غواړي؟

هغه... هغه... کی... کتا

نوره غلې شوه د ماشومې نجلۍ په سر یې لاس راتپړ کړ او له ویښتو سره یې ځان مصروف کړ

یو قدم وروړاندې شوم

څه غواړي؟

هېڅ هم نه هسې دلته کینم

سرمې درد وکړه چوفه خوله روان شوم او دمخامخ وات لاره مې ونيوه

عجیبه بڼه ده هم سوال کوي او هم له کبر او غرور ډکه ده

هسې دلته کینم ----- هسې دلته کینم

دا جمله مې څو ځله په سر کې وکړنگېده

کور ته په رسېدو خپلې کوتې ته لارم وړاندې په انگر کې پلوشه تر ونې لاندې ناسته وه او له نورو خورگانو سره یې د کومې مجلې پانې اړولې او ټولو خندل په کوته کې اوږد وغزېدم د مایوسی او ماتو تر بوج لاندې وم ځان مې په دې ملامتوه چې ولې مې د خپلو خورگانو غوندې خپله بڼه له په بنار کې بدله نه کړه ولې دهغوی په څېر خوښ او خوشحاله ژوند نه لرم اڅپر دوی خوهم په کلي کی رالویې

شوي وې هو زمانه يې هم خوږې همزولې او ملگرې هلته پاتې دي خون له كلي دلته زياتې خوشحاله
دي بله دا چې وخت ناوخت خپلې ټولگيوالي نجونې کورته راولي ټوکې ټکالي ورسره کوي
کلی مې په خيال کې وگرځېده
ترمړ اوو بنولاندې تورې غټې او حياناکې سترگې او غبستلي اندامونه او ترمينځ د دنمنۍ او تربگنۍ
تور د بوالونه..... بېرته جومات ته راغلم
هغه بنځه چې هره ورځ يې وينم اشنا اوله زړه رانکونتيا ډکې سترگې تر مړ اوو بنولاندې حياناکې
سترگې او داسې سترگې چې نظريې پوره ورخطاکړې يم او ځان راته په سيندلا هوبنکاري
تلويزون مې چالان کړ
په يوه شنه او سمسوره دبنته کې د يوه کليوال زلمي ترمخ د وزو او پسونو رمه روانه وه لونگۍ يې په
سر او ډانگ په لاس په رمه پسې روان دی او له ځان سره کومه سندره زمزمه کوي

سترگې مې ډکې ډکې کېږي
د لېونۍ مينې د لاسه

په دبنته کې له شپونکي سندرغاړي سره يوه کوچۍ پيغله لرې لرې گرځي کوچيانې جامې يې په تن تر
مړ اوو بنولاندې حياناکې سترگې په غلاغلا د زلمي شپانه د راتلولاره څاري

نه چا جانان کړمه زه
نه چا ارمان کړمه زه
له سندرې سره يو ځای په شنه دبنته کې روان وم او کليوالې منظرې مې په خيال کې گرځېدې په
چورتونو کې ډوب تللی وم چې ورټک ټک شو
پلوشه راننوته په خندا سره يې زياته کړه
واه واه لالاجان مې په وينه خوبونه کوي په ځای کې راسم شوم پلوشه مې ترڅنگ کنبېناسته او خپله
کتابچه يې وغورځوله
په بي خبرۍ مې ورته وويل
د څه لپاره راغلي؟!
زما د غوصې په ليدلو په مصوعي ډول جدي شوه
هسې ماويل يو څو پوښتنې راته حل کړه چې صبا مې په معلم صيب ونه وهې
ورته مې وويل
مهرباني وکړه ډېر ورځېرته ضرورت نشته

د دري د کتاب درې لغتونه مې ورته مانا کړل
د کتابچې پاڼه يې واړوله په غټو کړنو يې د بنکلا ليکلي کلمې ته گوته ونيوه
للا د دې په مانا هم نه پوهېږم !

زړه مې ټکان وکړ
د خيال مرغه مې بېرته غړنيو ورشو گانو ته لاړ يوې غړنۍ بنکلامې په ذهن زرینې اونرمې منگولې
ولگولې تر مر اوو بنو لاندې تورې غټې اوله حيا ډکې سترگې غښتلي اندامونه او ترمنځه مود تر بگنۍ
اود بنمنۍ ولاړ غرونه
خور مې راباندې غږ وکړ
اخبرپه پوهنتون کې يې څه سخته پوښتنه خو مې درنه نه ده کړې

په ځای کې راسم شوم
فکر مې گډوډ شوزړه مې غوښتل چې يوه درنه خپره ورکړم خو هغې وار پومبې کړ
ورورجانه دومره هم بې عقله نه يم مطلب مې دادی چې د دې ښار د خلکو ژبې ته څنگه اوږي ؟
بد بد مې ورته وکتل
له ځانه سره يې په لوړ او ازو ويل
زیبایي ... زیبایي

له کوتې ووت او وریې بند کړ
سبا ورځ چې د پوهنتونه راغلم په کور کې مې ډېر وخت تیرنه کړ د ماسپښین لمانځه ته د ابراهیم بن
ادهم جومات ته روان شوم فکرونه مې هماغسې د تېرې ورځې په څېر گډوډ وو د جماعت له لویې
لرگینې دروازې نه د ننوتو په مهال چا د لمنې نه کلک ونيولم
کا کا کا کا

يوه وړه ببر سرې نجلۍ ولاړه وه او کوچنی کاغذ يې په گوتو کې کلک نيولی وو او مخامخ يې راته
وکتل
کا کا دا

خبرې يې بندې کړې او کاغذ يې راته ونيوه په بیره مې ترې وپوښتل څه دي ؟
په ماشومه ژبه يې ځواب را کړ
کاغږژ(کاغذ) دی

کاغذ مې پرانېست په بنکلي پښتو خط پرې ليکل شوي وو
ښاغلیه بنسټه غواړم ستا په زړه کې به د گڼو شکونو د الفاظو مچۍ راگومبېدلې وي او هره شېبه به دې
چيچي خو زه مجبوره يم هغه هم په دې چې زه کومه سوالگره نه يم ستا نه زما د غوښتنې مطلب د حمید
مومند صیب دیوان دی هیله کوم چې د یو څه وخت لپاره يې را کړې چې د خپلې تنهایۍ د غمونو سره

وژارم ډاډه اوسه چې امانت به دې خوندي وي هيله كوم چې بل ډول شكونه دې ذهن ونه خوري كه باور راباندې نه لري د جومات مخامخ پلازې ته د غونډۍ تر څنگ وړاندې خړې خيښې زمونږ د استوگنې ځايونه دي

په درنښت

يوه بې كوره

سر راباندې وگرځېد مخامخ مې وكتل هېڅوك هم نه معلومېدل وړاندې پلازې ته مې وكتل له كوڅو نه اخواد غونډۍ په خالي لمنه كې كېږدو ته ورته خو د رنگارنگ جنډونه جوړې خيښې ولاړې وې. په لاس كې مې د حميد مومند ديوان ته وكتل او بيا نجلۍ ته ځير شوم چې دشلېدلو او زړو بوټو په څوكه بې ځمكه وهله

ور وړاندې شوم

داچا دركړ

ابى

ستانوم څه دى چگوفه (شگوفه)

زړه نازړه مې كتاب وركړ او جومات ته ننوتم

فكر مې گډوډ وو د ليك توري او كليمې مې په ذهن كې وگرځېدې پوه شوم چې د كوم بې علمه او شېل مغزليكنه نه ده او نه يوازې لوستي كس ليكلې توري او الفاظ يې د كوم عادي ليكونكي د خولې نه دي راوتلي

يو ساعت وروسته چې ملا شمس الدين راغى ټوله كيسه مې ورته وكړه خو هغه دومره جدي ونه بلله يوازې په دې يې ټينگار وركړ چې اړخلك دي له كوم ځايه رامهاجر شوي د ما بنام له جمعې ورسته به د مرستې يو غږ ورته وكړو دغه سيا سره ماته ډېره درنه او حياناكه بنكاري بيا يې وځنډل خو د عبد الحميد صيب ديوان دې هسې له لاسه و يوست ما به هم كله كله خپله وركه په كې لټوله ورته مې وويل چې امانت مې وركړى له خيره بېرته يې راسپاري .

ملا شمس الدين وځنډل

سلطانه د يوه انسان بنكلا په جامو او ظاهري مشخصاتو كې نه ده انسان په دې بڼه بنكاري چې په سينه كې يې د ترحم او مهربانۍ ډك زړه ولري او په هر چا وسوزېږي په شونډو مې خوره موسكا وركه شوه

د ملا شمس الدين خبرې مې په سر كې انگازه وكړه

سلطانه د يوه انسان بنكلا په جامو او ظاهري مشخصاتو كې نه ده د بنكلا كليمه مې خوځله په زړه كې تکرار كړه

او ورو ورو یوې غرنې بنکلا ته لارم تر مړ او بنو لاندې تورې غټې او د حیا ډکې سترگې او غښتلي اندامونه او ترمینځ مود تربگنۍ او د بنمنې تور دیوالونه !

وروسته له دې ورځ په ورځ بدلېدلم فکر مې کاوه چې یو څوک مې له شا رانیسي او شېبه په شېبه راته نږدې کېږي په خوب کې به هم یوې نااشنا سوالگرې منډې راپسې وهلې خو نظر او سترگې یې سوالگر یې نه وې درناوی ، حیا ، او کلیوال غرور په کې له ورايه څرگند وو خو ددې سره سره مې د خیال او فکر په بدیا کې خپله ورکه بنکلا لټوله ملاشمس الدین هم هر ځل د فطرت او تقدیر پرېکړو ته د سرتیتۍ مشوره راکوله او ویل یې چې تقدیر ته ځنان سپارل د هوبنیارانو کار دی د جومات دننه د هغه دا ډول خبرو دومره اثر درلود چې پرېکړه به مې وکړه چې په ټول عمر کې د کلي او بنکلا نوم بیا وانه خلم ټول وخت به پوهنتون استادانو او درسونو ته ورکوم نور به د خپلې کورنۍ سره ددې ډول چلند په ځای زما هر څه په مینه او خندا سره ترسره کېږي له دې نه دوه ورځې نورې تېرې شوې خو هغه سوالگره نجلۍ او ښځه مې بیا د ابراهیم بن ادهم د جومات په مخ کې ونه لیده ددې وېره راسره وه چې د حمید بابا شعرونه یې راڅخه وړي نه وي او بې وعدې شوه خو ملاشمس الدین ویل

ضرور به یې راوړي

دریمه ورځ چې مازیگر د جماعت د کړکۍ ترڅنګه ناست وم او د مازیگر د زیرو رنځورو وړانګو ننداره مې کوله هماغه نجلۍ مې ناڅاپي مخکې راپیدا شوه
کا کا کتاب

په لاس کې یې د حمید مومند د پوان وو ترې و مې پوښتل دادې چاته وړی وه خو نجلۍ ږ ږ راته کتل او په منډه له جوماته ووته د کتاب بانې مې واړولې له پانو یې داسې مالومېده چې که پوره نه وي نو نیمايي خویې مطالعه شوی دی ځکه چې ځینې پانې یې په گوتو تورې کړې وې او د پنسل ځینې نښې په کې وې د پوان په مینځ کې یوه سپینه پانه اېښې وه راوچته مې کړه او د پنسل لیکنو او کړنو ته ځیر شوم

ښاغلیه ! ژوند هغه گرداب دی چې تل د غرغرو په حال کې وي په دغه گرداب کې یوازې هغه څوک کامیابېږي چې د لامبو چل ورځي په دغه گرداب کې هغه څوک ډیر ژر ډوبیږي چې لامبو یې نه وي زده او د ژوند په روان سیند کې د پرمختګ پوري وتو او څپو ماتو لو توان ونه لري خدای (ج) دي له داسې گردابونو په امان لره

یوه بې کوره مرغۍ

احسان دې بیا هم په لمبو

سترگې مې وموښلې شاوخوا مې وکتل وړاندې په کونج کې دوه سپین ږیري په ذکر بوخت وو او خپلې تسبیې یې اړولې د جومات له مخامخ کړکۍ ژېړې وړانګې د جومات غولي ته رالوېدلې وې بهر د جومات په برنډه کې خلکو په کوزو او دسونو کول او د مازیگر د جمعې لپاره یې تیاری نیوه حواس

مي گډ وډ وو مازديگر له لمانځه وروسته د نورو خلاف وختي کور ته روان شوم د هغې د ليک هره جمله مې په ذهن کې گرځېدله.

په دغه گرداب کې يوازې هغه څوک کاميابېږي چې د لامبوچل يې زده وي درېيمه او څلورمه ورځ هم راباندي همداسې بې خونده تېره شوه له ملا شمش الدين سره مې هم خبرې کمې کړې وې خپل د پوهنتون درسونه مې لوستل او په خالي وختونو کې مې د پخوانو شاعرانو شعرونه مطالعه کول يونيم شعر به مې هم که ليکلو نو له کليوالو انځورونو ، غرونو ، دښتو ، سيند غاړو او دکرونو په يادونو به مالامال وو چې د ښار ملگرو به مې دغه انځورونه نه خوښول او زړونو به يې چندان اوبه پرې نه څښلې يوازې زه وم چې په يوازېتوب کې به مې خپل او دنورو کلاسيکو شاعرانو شعرونه لوستل په پوهنتون کې وم درېيم ساعت نوی پيل شوی وو چې زنگ راغی موبایل مې را بهر کړ د کور شمېره وه په نرمه لهجه يې راته وويل

سلطانه يوځل کورته راشه لالا دې يوڅه ناروغه دی

زړه مې په درزا پيل وکړ په سترگو مې تياره راغله خومخکې له دې چې څه ووایم تلفون يې راباندي پرې کړ اجازه مې واخيسته يوه ټکسي مې درېس کړه او د کور په خوروان شوم ټول واټونه گڼې گونې نيولي وو خو هڅه مې کوله چې ځان ژر ورسوم وپرې هم اخیستی وم چې هسې نه کومه خبره نه وي. کورته ورسېدم پلوشه په انگړ کې تروني لاندې ناسته وه او په خېره يې د خفگان کړښې خورې وې زما په ليدو راغله لاسونه يې په غاړه کې راوچول او په ژړا شوه

سلطانه په لالابيا د زړه حمله راغله روغتون ته يې وړی د کتابونو بيک مې کېښود په منډه له کوره ووتم يوه ټکسي مې ونيوله او د څلوسوه بيستر يزرو غتون په لور روان شوم

څلورسوه بستريزروغتون ته مې ځان ورسولوبهرگڼه گونيه وه هرڅوک دخپلوناړوغانوپه لټه کې سرگردانه ووخوماليدل چې ځينو نمک حراموبه په همدې حالت کې هم نجونواوياهم په نرسانو پسي سترگې وړلې هغه زموردمشرانو خبروه يوله لوړې مرکېده بل يې ترسرلاندې ډوډۍ کتله په پوښتنه پوښتنه مې دپلارکوته پيدا کړه په منډه ورغلم خودپلارحالت مې ښه وومورمې سرته ورته ناسته وه زما په ليدويې خپله ځای ماته پرېښوددپلارحالت مې ښه ووپه شونډويې همېشني موسکاوغورېده اوماته هغه وختونه راپه يادشول چې په ماشومتوب کې به مې کومه شوخي وکړه اويابه مې له پلوشې سره جنجال راغی نونوپلاربه مې راته دغوصې په ځای داډول موسکاکوله ، په تندي مې يې لاس ورکېښودخومورمې خبرې پيل کړې

سلطانه !

اوس ښه دی شکردي چې پخیرتېره شوه اودومره زوروره حمله نه وه لېروروسته له خيره کورته څوستاراتگ ته هم حاجت نه ووخوښه شوه چې راغلي ، پلارمې په

سترگوکې دهغې خبرې تائيد کړې په بیره پاڅېدم چې کوم یخ خیزورته دڅښلولپاره راوړم ، له کوټې نه بهر زما دپلار ددفتريو همکار او درپور هم په انتظار خونه کې ناست ووپه دهلبز کې مخامخ لارم گورم چې ناڅاپه مې یوه وړه نجلی مخې ته راغله په سترگوراته اشنا ولگېده په لاس کې یې دجوسویوقوتی وواوسترگې له یوډول اشناز په رانېکونتیاشخه ډکې وې ، یوه شپبه ورته تم شوم ماشومه نجلی په ډېره منډه لاره اومخامخ کوټې ته چې ورپې خلاص وونوته یوډول تلوسې اخیستی وم ورو ، ورو ورپسې ورغلم وړاندې یوه ځوانه ښځه دوره خواته نږدې په بستر کې پرته وه اوماشومه نجلی یې څنگ ته نږدې په کت کې کښناسته وړاندې څونورې ناروغانې هم په بستر ونوپرتې وې چې رنگونه یې دمروپه څېرزېرتښې ووپه ټوله کوټه یې خونده چوپتیا واکمنه وه ماشومه نجلی یې په غوږ کې وپسېده ناروغې په کت کې ځان وڅوځولو او دوره په لور یې راوکتل زړه مې ټکان وکړ ترمر او وښولاندې غټې اوله حیا ډکې تورې سترگې اودغرنۍ ښکلا غښتلي اندامونه مې سترگوته ودرېدل چې تر مخ یې لاهم دتربگنۍ اودښمنۍ تور دپوالونه ولاړو.

هماغه سوالگره اوماشوم چې دابراهیم بن ادهم دجومات مخې ته به ولاړه وه یوڅو قدمه وړاندې ورغلم اوپه کوټو کې دناروغانو بستر ونوته څیر شوم وره ته په نږدې بسترهماغه ښځې سراپښی ووچې مابه هروخت دابراهیم بن ادهم دجومات مخ کې په سوال لیده خواوس راته څرگنده شوه چې سخته ناروغه ده په غلچکي ډول مې سترگې دهغې په مخ ولگېدې چې دناروغۍ په سبب یې زېړرنگ غوره کړی ووهغه په اړخ پرته وه اودخپلې ماشومې په وپښتو کې یې لاسونه وهل بېرته په منډه لارم دروغتون له نږدې کانتین څخه مې تازه مېوې اودمېوې اوبه راسره واخیستې یوځل بیاله ذهني کشمکش سره گېروم دروغتون هماغه دهلبزته چې ورسېدم بیامې وړاندې په هغې سترگې ولگېدې چې هېڅوک هم ورسره نه ووبې اختیاره مخامخ ورغلم دمېوې یوه پلاستیکی کڅوړه مې دبستر مخې ته په اېښي مېز کېښوده ښځې له کت نه سرراپورته کړاوماته یې وکتل په ټیټ غږ چې حیراني هم په کې وویې وویل

داڅه دي؟

په جرئت مې ځواب ورکړ

دامپوه ده تاسې ورته ضرورت لری....دومره څه نه دي خو په ډېرڅه یې قبول کړئ.

ترژبه لاندې یې وویل

مننه خوتاسې مې ونه پېژندلی!
خبره يې په ستوني کې وچه شوه خوزرېې دوام ورکړ
.....هورينستيا تا يوځل له دې نه وړاندې هم په مالوی احسان کړی و وزه احسان فراموشه
نه يم بې له دې چې څه حيرانتيا و بنايم هغه وخت مې په خيال کې وگرځېده چې
يوې ماشومې نجلی لیک راکړ او د حميد مومند د پوان غوښتنه په کې شوې
وه.

بېرته شاته لاړم په وره کې مې بيا پرې غږ کړ.
که ماته د مرستې څه اړتيا وي نو حاضر يم.... هورينستيا له ډاکترانو سره خوبه په دري کې کوم
مشکل نه لري، بې له ځنډه يې ځواب راکړ
مننه زه په دواړو ملي ژبو پوهېږم په پېښور کې زموږ څو گاونډيان کابليان وو.
د شرم ترا حساس لاندې ورڅخه روان شوم په وړاندې بسترونو کې نوروناروغانو هم
زموږ د دغه خبرو په جريان کې موږ ته غوږ نيولی وو څو لکه چې په پښتونه
پوهېدل ځکه يې چندان لېوالتيا نه حس کېده.

ما فکر کاوه چې هغه کومه ساده کليواله ده خوالفاظو يې څرگندوله چې پوره لوستې ده
او هغه د چا خبره يو څوک ده د پلار خواته مې ورغلم خو تر هر څه زيات د دغه
مېرمنې پېژندلو ته لېواله وم ((ترمراو و بڼولاندې تورې غټې حيانا کې سترگې
يې ډېرې ځورونکې او اشنا معلومېدې ډاکترانو ويل چې پلار مې د فشار سخته
ناروغي هم لري اوله دې امله يې په زړه د حملې چانس زيات دی، په همدې
خاطر دوه ورځې پر لپسې روغتون ته تلم راتلم او دخپل پلار خدمت مې کاوه
خوپه هر ځل راتگ سره به مې يوځل خامخا د دغه نا اشنا مېرمنې کوټې ته په څه
بهانه سروښکاره کاوه هغه هم که نور دخپل زړه نه وه خو مجبوريت پوره راسره
اشنا کړې وه ناروغي يې معمولي وه نرسې ويل چې فشار يې هم ثابت نه دی
او گڼې روانې ستونزې لري په خوب کې د شپې راپاڅي او دلېونۍ په څېر نارې
وهي کله جگړې او بمبارۍ يادوي، کله ژارې کله ابا با کله يوڅه کله بل څه
وايي بس دغه اپلټې ويل دهغه لويه ستونزه ده حتی په ويښه هم ژارې
اوسلگۍ وهي يو کوچی ډوله بوډايي وخت ناوخت احوال اخلي او کوم بل
سرپرست هم نه لري چې تراوسه دې دهغه پوښتنې ته راغلی وي

له دغې نرسې سره چې نوم يې عاليه ووزماريکې ورو، ورو خوږې شوې هغه يوه ډېره
خوش باوره مېرمن وه ډېروخت به يې په دې تېراوه چې
د خپلو ملگرو د معاشونو جايدادونو او ژوند غندنه اوستاينه وکړي د ځان په

ستاینه کې یې دومره افراط کاوه چې کله به یې ځان له پوهوډاکترانوهم پوه
ګاڼه خوځله مې ورته وویل که ددغه مېرمنې په اړه راته یوڅه معلومات
راغونډه کړي اودهغې له ژوندنه مې خبرکړي خو هغې ویل چې هغه دچاسره په
شخصي ژوندخبرې نه کوي کله چې دا خبرې ورسره یادې کړم دیوډول
ناراحتی احساس کوي اوشونډې یې مری مری کېږي یوه ورځ یې راته وویل
دومره معلومات یې ترلاسه کړي چې ناروغه هلمندی مهاجره ده چې له
هلمندنه دلته راکډه شوې اوس یې دکاکاسره په کابل کې چیرته شپې تېروي.

یوه ورځ مازدیګر مهال له پوهنتونه ناوخته راغلم اودکورپه ځای روغتون ته لاړم دپلارپه
کوټه کې مې ګڼه ګڼه وه او ګڼ همکاران اودوستان یې پوښتنې ته راغلي وو
ماهم مناسبه ونه ګڼله چې ورشم اوله هریوه سره ځان ځان ته ستړي مه شي
وکړم مخامخ دهمغې بنځې خواته ورغلم سرته یې ودرېدم هغه په بستره کې
ناسته وه اولیکنه یې کوله ګڼې پانې یې تورې کړې وې خوزماپه لیدو یې په
رنگ کې بدلون راغی پانې یې ترپالښت لاندې کړې اوماته یې ښه راغلاست
وویل وپه ورخطاوهیا جاني لهجه یې زیاته کړه

ته ډېرمهربانه ځوان یې....

خوما یې خبره ورپرې کړه

ناروغې دې څنگه ده؟

ترژبه لاندې یې ځواب راکړ

ښه یم ستاپلارڅنگه دی؟

بدن مې تودشو حیران شوم چې زما دپلارنه څه خبره ده

ورته ومې ویل زما له پلاره څه خبره یې؟

هغې پیکه خنداو کړه

دافکرمه کوه داډېره دوه مخې نړۍ ده دایوازي ته نه یې چې له عالیې نه زما په اړه پوښتنې

کوي زه هم دچاپه پېژندلوکې دومره غافله نه یم

زه چوف ناست وم هغې زیاته کړه

وايه ولي چوف شوې دچاپه اړه معلومات حاصلول بده خبره ده

ورته ومې ویل

نوم دڅه دی؟

نوم څه کوي؟

غواړم ودي پېژنم اوستادژوندپه اړه معلومات ترلاسه کړم

دماشوم په وېښتو کې يې لاس راتېر کړ او زياته يې کړه
 د ښکلا پېژندل چاته څه گټه لري خو خیر ددی اوس له دې ځايه لاړشه چې اکا مې
 راځي وعده کوم چې له هرڅه به خبرشې له کوټې يې روان شوم او دخپل
 پلار خواته ورغلم

د پلار مې په روغتون کې ټولې څلور ورځې پوره شولې او ډاکټر راسره وعده کړې وه چې پنځمه
 ورځ به ښه شي او کورته به يې رخصت کړو په دې څلور ورځو کې به هره ورځ د پوهنتون نه
 روغتون ته راتلم پلوشه او مور مې کورته واستول زه او کوچنۍ خور مې له هغه سره پاتې شوو
 په دې دومره موده کې هره شېبه دهغه نااشناملې سبورې راباندې خوروو، کله به مې
 فکر کړ چې دهغې تر مر او وښولاندې له حياډ کې اوبښکلې سترگې هره شېبه راپسې دي او ماځان
 ته راکاږي خوبيا به مې فکر وکړ چې ممکن په دغه لېوالتيا به مې يوازې ددوی نرسه عاليه پوه
 وي، پلارته مې دهغې د ليدو په وخت بهانه کوله چې بهر په چمن کې مطالعه کوم پنځمه ورځ
 د پنجشنبې ورځ وه له پوهنتونه راغلم مور مې هم انتظار وه او پلار مې روغ رمت و او د پخوا په
 څېر يې مجلس کاوه

په خندا يې راباندې غږ کړ

والکه! دروغتون په کومه نرسه خوبه دې زړه نه وي بايلي؟

چې هره شېبه رانه ورکېږي

ماو خندل خوپه زړه کې مې د شک يوه خپه تېره شوه بهرته ووتم او دهغې دبستر خواته ورغلم کله چې
 ورور سېد م په خالي بستر مې سترگې ولگېدې او زړه مې ټکان وکړ زړه نازړه کوټې ته ورننوتم ديوي
 بلې ناروغې له پايوازې نه مې وپوښتل چې ددې ځای ناروغه چېرته ده؟
 هغې لومړۍ حيران حيران راته وکتل بيا يې ځواب راکړ هغه نور ښه شوه نن سهار يې په اتو بجو رخصت
 کړه ديوه سپين ږيري سره لاړه

په مات زړه راووتم لاڅو قدمه نه وم تللی چې له شانه چاراپسې غږ کړ

سلطانه!

ورومې کتل گورم چې عاليه راروانه ده او د کاغذونو يو بڼډل يې په لاس کې دی

سلام لکه چې دناروغ پوښتنې ته راغلی وي؟ داسې نه ده؟

زه لا چوپوم چې هغې خپلې خبرې وغځولې

خومتسفانه چې هغې روح درېښلو.

رنگ مې تغير وکړ او سر راباندې وگرځېد

ريښتيا؟

عاليې زما درنگ په اوبښتو و خندل

واه ، واه دارنگ ته دې گوره چې مړنه شې دروغ مې ويل هغه سهاروختي نوررخصت شوه په ناخاپي ډول به يې په باربارستا پوښتنه راڅخه کوله خوماورته ويل چې زه نه پوهېږمه هورينستيا په اخرکې يې ستاپه نامه يو امانت راکړی هغه هم د يو څو پانودغه بندل چې ماته دکوم پخواني کتاب نسخه ښکارېږي څه چې په کې دي زه هم نه پرې پوهېږم خو هغې ماته ويل چې په دې کې هرڅه ليکلي دي ده ته يې ورکړه ويل يې چې دسترگوډ پرې پوښتنې به يې په کې ځواب شي ،

زړه مې يو څه قرار شو له عاليې مې مننه وکړه او ورڅخه روان شوم بې له دې چې ويې گورم پانې مې په بکس کېښودې اودوه ساعته وروسته له خپل پلار سره ټول دهغه د دفتر په موټر کې دکور په خواروان شوو ، او ټول خوشحاله وو خوزماد خيال مرغان بيا ډېر لرې تللي وو

سباورځ جمعه وه پوهنتون ته د تگ بېړه هم راسره نه وه خوددې سره سره مې ترسهارددې موقع پيدانه کړه چې په پانوکې راغلي کړنې وگورم کله چې له کارونو وژگارېدم نودورځې لس بجې به وي دکوتې ورمې په ځان پسې بند کړپانې مې پرانستلې او په لوستلومي يې پيل وکړپانې مختلفې وي په يوه داسې ليک ليکل شوې وي چې ډېزاین يې پښتوو و و ، په بېړه ليکل شوې وي خو پوره واضح وي اوليک يې ښکلی ښکارېده ، دوه پانې خالي وي ددريمې پانې په مخ ديوي ځوانې نجلۍ ښکلی تصوير لگېدلی وو دتصوير په ليدو مې زړه ټکان وخورځکه ترې لاندې په غټو کړښود ښکلا کليمه ليکل شوې وه ، کليواله ښکلا ، ترمراو وښولاندې تورې او غټې حياناکې سترگې ، غښتلي اندامونه او ترمينځ دتربگنۍ اودښمنۍ ولاړتورد بوالونه په تصوير کې يوه پوهنتوني نجلۍ په پارک کې په څوکۍ ناسته ده او په خفگان سره دکتاب پانې اړوي ، لاندې ورته ليکل شوي وو

په پخوانو سترگو مې گوره

که مې رنگ زېږوي دابه ستاله غمه وينه

دپانوليکنه ، تصوير ، دنجلۍ نوم ، تپه ټول راته حيرانوونکي وو ، دپانوپه لوستلومي پيل وکړنډې يوه بجه به وه چې ټولې پانې مې يې پرلپسې ولوستلې دوروستيو پانوپه لوستلونورزماد سترگو په کاسوکې اوبنکې دځايېدونه وي اوږدو غځېدم اوله ځان سره مې وژړل ډېره موده وروسته مې يو ځل بيا اوبنکوگرېوان لوند کړ ، ماتردې دمه په خپل ژوند کې دوه ځله په خپل ژوند کې اوبنکې تويې کړې وه يوهغه مهال چې له کلي ښارته راغلم ، اوزړه نازړه مې په ښار کې ژوند پيل کړ ، په دغه راتگ کې مې دومره اوبنکې تويې کړې چې ، په وچولو يې نورپه دستمال کې وچ ځای نه وو ، اوبله داچې دشپې وي هغه مهال مياوې خپل کلی کورنه بلکې خپله غرنۍ ښکلا چې دښمنۍ اوتربگنۍ تورد بوالونه يې په وړاندې ولاړو پاتې کېده اوبيانن ددغه داستان په لوستلو زماداوبنکو هغه ځای ته ورغلي چينې يو ځل دورځې په رڼاکې راوخوټېدې . په حالت کې مې پوره بدلون راغلی وو خو چاته مې حال نه ويلو اونه مې ددې جرئت وو چې حال چاته ووايم .

دازموينو ورځې راغلې په ورځ کې به يو ځل خامخاد ابراهيم بن ادهم ، جومات ته تلم درس به مې ويلو او په خالي وخت کې به مې له ملا شمس الدين سره پوره مجلسونه کول ، او يابه وړاندې غونډيو ته تلم او په شاوخوا سيمو کې به مې بنکالانو ته هيله مې داوه چې که يې يو ځل وگورم دا هغه ځايونه وو چې هغه مې لومړی ځل د يوې غير معمولي سوالگرې په جامه کې ليدلې وه خواوس يې درک نه وودلته په سلگونو کېرېدې. دهغو کډوالو وې چې د بهرنيو ځواکونو د بې رحمانه بمباريو په سبب له هلمند نه دلته راکډه شوي وو بنکلاهم د مجبوريت بې رحمانه سيليو له هلمند نه د کابل دغه جونگړو ته راکډه کړې وه په دغه خيمو کې هغه کسانو ژوند کاوه چې په هلمند کې خانان وو خواوس يې دلته د سوالگرو په څېر ژوند کاوه او هره ورځ د شپې په تيار او د ورځې په گرميو کې درپه درگرځېدل پوره يوه مياشت مې په همدې ډول تېره کړه او د هلمندی بنکلا په لټه گرځېدم خوله او بنکوما يوسي او خفگان پرته هېڅ په لاس نه راتلل. ملا شمس الدين هم په دې مسئله کې چندان لېوالتيانه نبودله. او ويل به يې چې د دغه خپمودهرې نجلۍ داستان بنکلا ته ورته دی خومورڅه کولی شوی؟ زه له پخوانه دبشر په هغو حقو چې په راډيوگانو کې به مشرانو ورباندې بحثونه کوي چندان باوري نه وم اونه مې د بهرنيو مرستو ته زړه بڼه کاوه ماته يوازې دعاگانې راپاتې وې.

يوه مياشت وروسته چې د سمسټر امتحانونه پای ته ورسېدل نور نور خصتي شوه پلارته مې وويل چې لومړی خوبه ټول رخصتي په کلي کې تېروو خو که ټوله نه وي نوماته اجازه راکړه چې لاړ شم خوپلار مې د معمول خلاف دومره راته غوصه شو چې دلومړي ځل لپاره يې په رنگ کې بدلون راغی احمقه ! ځان درباندي تاوان دی پخواخو مو د بنمن يوازې بازمد وو (زماتره) وو خواوس زمور د بنمنان دشمېره وتي دي د حکومت مخالفين او طالبان کلي ته په لارو هر هغه سړی له موټره کوزوي چې بېرته يې نه وي او يابه حکومت کې دنده ولري په تېروو څو کلونو کې يې څو کسان د سړک په غاړه ويشتي دي ، انگرېزانو او امريکايانو د طالبانو غوصه راپارولې او هغه اوس په دې کسانو سپوي ، بازمد هسې هم زمادنه راتلو لپاره زمور په ضد اغزي کرلي ته اوس ځوان يې په دې خبرو بايد پوه شې که ارامي شوه بيا به له خيره ټول ځو بيادي هم که په کور کې زړه تنگېږي ، نوزه به په خپل دفتر کې يوه دنده درته پيدا کړم ، هلته به مقرر شې او پام به دې په بله وي هسې هم په کلي کې سړی بې سواده کېږي.

دپلار خبرو مې پوره نهيلی کړم

که څه هم دومره وېره نه وه خوپلار مې له پخوانه يوڅه ډارن وو اولانجې يې نه خونبېدې بلخواز ما کا کا بازمحمد هم د طالبانو د اعتماد وړ کس وو او زمور په ضدي هرڅه کولی شول مور مې هم له تگ منعه کړم زارې يې راته وکړې چې دمور او پلار مشرزوی يې تگ ته هېڅ حاجت نه شته.

په دې دريو کلونو کې که څه هم له کلي لرې وو خو زمور د هقان علم گل کا کابه په دوو دريو کلونو کې له کلي يو ځل بڼارته راته او پلارته به مې يو خونغدي پيسې ورکولې مابه هم چې علم گل کا کايوازې وليده

نودکلي په اړه به مې ورڅخه گڼې پوښتنې کولې کله به مې ترې وپوښتل چې کاکاخوبه مې له چاسره خپلوي نه وي کړې نووبه يې خندل؟
اوزياته به يې کړه

بازکاکادې وايي چې زماد لور سيال لاتراوسه په جهان کې نه دی پيدا شوی
زه په دې خوشحالم چې بنکاللاتراوسه پېغله ناسته ده پخوا به مې فکر کاوه چې هغه به هره شپبه اوهره ورځ زمالارڅاري خپل پلارته به کنځلې کوي چې ولې يې زمور تر مينځ د تر بگنۍ اود بنمنۍ تورد پو الونه درولي دي خود هلمندی بنکالداستان په لوستلو مې دکليوالي بنکالاتصوير په ذهن کې يوڅه پيکه شو او فکر مې کاوه چې دهغې بنکالاتصوير ديوي بلې بنکالا په وجود کې گورم

درخصتۍ په لومړۍ ورځ له خپلې مور او پلوشې سره بنارته لارم سودامووکړه په بنار کې څوځايه بهرنیو عسکرو لارې بندې کړې وې او بې ځايه تلاشي يې کولې په بنار کې يوڅه وگرځېدو خود مور مې هم زما په څېر بنار نه خونېده بېرته کورته راستانه شوو و وډۍ موتياره کړه دولس بجې به وې چې دمېلمنو کوټې ته لارم له الماری نه مې د بنکالاراسپارلې پانې رواخيستې ، خوزره مې تنگ وو په ذهن مې دکلي بوی اود اوړي له كليوالو ورموډکه هوالگېده زه حيران په دې وم چې ولې مې يوه اونۍ وړاندې په زړه کې دغه وېره نه وه زما په ذهني طرحه کې مادرخصتۍ ډېره برخه په کلي کې تېروله خواوس داهرڅه داوبوپه سرليکنې ته ورته وومجبور شوم زړه مې په بنار کې ولگولو هڅه مې داوه چې ځان ته يوه داسې بوختيا پيدا کړم چې کلی رانه هېرشي .دهمدې لپاره تر ټولو مهم دادبياتو مطالعه وه پيل مې يوځل بيا د بنکالاله پانېووکړ پاس بالاخانې ته وختم او پانې مې بېرته له سره پيل کړې چې هره شپبه په کې پوره زړه رابنکونتياوه اوتلوسه وه

زمانوم بنکالادی په ۱۳۸۷ کال کې په خپل ټاټوبي دهلمندولایت په مرکز لشکرگاه کې اوسېدواوزه دپنځلسو کلونووم زمور شپږ کسيزه کورنۍ دهلمندله ډېرونېکمرغه کورنيوڅخه وه په دې چې څوک په کې بې سواده نه وو او زمادپلار له برکته په کې هرچا زده کړه کولی شوی ددې ترڅنګ يې زمور گاونډيو او نږدې دوستانوته هم دسواد نعمت رسېدلی ووزمور دکورنۍ نور غړي زمالس کلن ورورميو نددوه وړې خورگانې چې مشره يې يلدا چې اته کلنه وه او کشره يې ريانومېده چې عمريې شپږ کاله ووموراوپلار مې هم د عمر په لحاظ غښتلي اوځوانان وو پلار مې هغه وخت دطالبانو په حکومت کې دلشکرگاه دمحکمې مشرقاضي وو ددې ترڅنګ يې تجارتي کارونه هم روان وو خود دې سره سره زمور دتعليم پوره غم ورسره وو په دې چې هغه خپله يولوستی انسان وو اولورې زده کړې يې کړې وې اويواپمانداره قاضي وو هغه په پېښور پوهنتون کې دشرعياتوپوهنځی لوستی وو اودتنظيمونوپه مهال يې په گڼو کنفرانسونو کې برخه اخيستې وه لورې دندې يې هم اجرا کړې وې.

که څه هم هغه مهال نجونوته ددې اجازه نه وه چې زده کړې وکړي زما مورهم دولسم ټولگي لوستی وو او بیا یې زما د پلار سره کوژدن شوی وو زما د مور او پلار او زموږ د کورني بنوونکي سیدرسول کا کا په مرسته زموږ د کورنۍ شاوخوا نجونو ترلسم ټولگي پورې زده کړې وې او د دودی د پرلپسې هڅو په سبب مو استعداده هغوهم لوړوو چې رسمي بنوونځي یې لوستي وو

پلارجان مې شپه او ورځ هڅه کوله چې موږ د منظمې زده کړې له مخې وروزي په کور کې مو درې ټولگي وو چې د اتم نهم اولسم ټولگي کتابونه راته په کې سیدرسول کا کا او زما پلار په گډه تدریسول دغه کورنۍ بنوونځی چې په پوهنې ریاست کې هم رسمي ووله لسم ټولگي نه درجه په درجه تردې دمه رارسېدلې وو زه دلسم ټولگي په لسو نجونو کې اول نمره وم په دې نه چې بنوونکی موزما پلار ووبلکې خپل زحمتونه مې ووهڅه مې داوه چې تکړه لیکواله او یاهم ډاکتره شم ما چې کله سواده زده کړنویا مې د پلار د کتابتون نږدې ټول کتابونه مطالعه کړل او پلار مې هر ډول کتابونه راته راوړل

موږ به چې له درسه وزگار شوو بیا به هر چا په خپل کور کې خپلو ماشومانو ته هم زده کړه ورکوله چې ددې ټولونو بنسټگر بیا هم زما پلار وو او څوک چې د تعلیم په قدر پوهېدل نو د عاگانې یې ضرور ورته کولې تر ۱۳۸۸م کال پورې موږ د یوولسم ټولگي کتابونه هم خلاص کړل خود تقدیر فیصله بل ډول وه یو دا چې زموږ بنوونکی سیدرسول کا کا د عمر په لحاظ کمزوری شو او دوریپښې ناروغۍ په سبب یې یوه ورځ ساه ورکړه بل داسې او ازې وې چې امریکا په افغانستان حمله کوي د طالبانو حکومت ډنگوي په یوازې ځان مې پلار هم نه شو کولی چې د خپلو کارونو ترڅنګ موږ ته درس را کړي ددې ترڅنګ به یې انډینې په دې زیاتې وې چې امریکایان راځي او بیانوی انقلاب پیلېږي هغه که څه هم د طالبانو د حکومت له گنوکړنوسره له دنجونو په تعلیم بندیز او د اسامه نه سپارل او کوکنار چې دی یې په کلکه مخالف وو خود امریکایانو او یانورو بهرنیو سرتېرو له راتلو یې هم کرکه کېده ویل یې چې هغوی خپل اهداف لري او کله هم د افغانانو د ارامۍ خیال نه لري چې له امله به یې یو ځل بیا افغانستان دا ورپه لمبو کې وسوزي هغه له خپلو ځینو ملگرو سره هم چې د حکومت لوړپوړي غړي وو د انډینې شربکې کړې وې چې له امله یې ورته گڼې ستونزې پیداشوې او دهغه په زیان تمامې شوې.

یوه ورځ خفه غونډې کورته راغی مور مې چې ترې د خفگان لامل وپوښته نو سوږ ځواب یې ورکړ له دندې یې برطرف کړی يم د ډارن او ادا امریکا د پلوي تورو نه یې راباندې لگولي په همدې ورځو شپو کې داسې ځینې کسان هم په پټه ترورشول چې د اسامه مخالفت به یې کاوه او طالبانو ته به یې دنرمۍ مشورې ورکولې زما پلار هم داسې یوکس وو خوښه داوه چې یوازې له دندې گونښه شو چې لامل یې ټولې هماغه خبرې وې چې له خپلو ملگرو سره به یې په مجلسونو کې کولې په څورو څو کې هلمند ته د ۱۵۲۵ الوتکو لومړۍ ډالۍ روارسېدې ورو ورو درنې بمبارۍ پیل شوې د پلار مې له پخوانه هم ډېر چورت خراب و و یوه میاشت وروسته مې یې مورته وویل چې له هلمند نه وځي مور مې یې هم مخالفت ونه کړ ځمکه مو دهکان ته پرېښوده یوه ورځ سهار وختي کابل او له هغه ځایه دوه ورځې

وروسته مخ په پېښور روان شوو په راډيو کې مو اورېدل چې د امريکا حکومت هره ورځ اروپايي هېوادونه د ځان ملگري کوي او د افغانستان له گاونډيو هوايي اډې غواړي او په افغانستان د ځمکني يرغل لارې گوري او ورته له اوسه پوره تيارې نيسي په جلال اباد کې هم طالبان هم ورخطاوو د هرچا تالاشي يې کوله دلته وېره داوه چې پاکستان له امريکا سره د هر ډول مرستې ژمنه کړې وه هسې نه امريکا د تورخم له لارې ځمکني يرغل وکړي او ياهم امريکان ورته راداخل نه شي په هر صورت موږ پېښورته په ډېر گړاو او خوفگان سره ورسېدو په حيات اباد کې مې پلار پوره شناخت درلود خو زما لومړی ځل وو چې له هېواده بهر وتلم دهغه د يوه دوست په کور کې مودرې څلور شپې وکړې او بيا يې يو کرايي کور راته پيدا کړ چې په هغه کې مو اوړول

له نېکمرغه چې له موږ سره د پيسو څه کمې نه وو په لښکرگاه کې د ځمکې او څو دکانونو نه چې په کرايه يې ورکړي و و پلارته مې پوره پيسې لاسته ورتلې يوه پوره يوه مياشت بې کاره وو خو وروسته ورته خپل کوم ملگري د ملگرو ملتونو د مهاجرو په اداره UNHCR کې دنده پيدا کړه چې عايد يې بدنه وو زه ميوڼد او وړې خورگانې مې د مهاجرو په لېسه کې شامل شوو خودا کار هم په ډېرو واسطو وشو وروسته ورو ورو د امريکايانو د نظامي يرغل او بمباريو په سبب ځينې نورې کورنۍ هم دلته راکډه شوې نور ددې په ځای چې د هېواده حالات و فکر وکړم په رحمان بابا لېسه کې مې خپلو زده کړو ته په دوولسم ټولگي کې دوام ورکړه څه مې داوه چې خپله وړتيا و بنايم په لومړيو کې زما ځانگړې هلمندی لهجه د ښوونکو زده کوونکو لپاره ډېره په زړه پورې وه خو وروسته راسره عادت شول بايد ووايم چې دومره هم نه پوهېدم لکه دلته چې مهاجرې نجونې او هلکان پوهېدل خود پلار پر اڅه نظر او کورسونو نيولو زما د استونزه هم حل کړه په څلورنيم مياشتينو او زموڼو کې دريم نومره راغلم چې دا په څلوېښت کسيزه ټولگي کې ښه نومره وه انگريزي کورسونه مې هم ونيول او شپه ورځ مې په درسونو کې کونښونه کول يو کال وروسته له دوولسم ټولگي څخه فارغه شوم پلار جان مې راته د کانکور په ازموينه کې داخله واخيسته او د پېښور پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو څانگه مې انتخاب کړه سوا لونه ډېر سخت نه وو بله خبره داوه چې زموږ د ټولگي نه يو ازې شپږ نجونو غوښتل چې لوړې زده کړې وکړي ځينو ويل چې کله يې وطن ته ځي ځينو ويل چې د پوهنتون اجازه ورته نشته خوماته مې پلار لاهه دوولسم ټولگي کې ويل د پوهنتون تيارې نيسه ته بايد لويه ښځه شي او ښه شخصيت ولري

دهغه اعتماد او تشويق زما د بري لومړی راز و پوهنتون څو مياشتې وروسته پيل شو دلته نو په لومړي ټولگي کې هلکان او نجونې گډ کښناستل د بې ځايه خبرو په ځای هر څوک خپلو درسونو ته متوجه وو د پوهنتون لومړی او وروستی سمسټرونه ډېر سخت وي لومړی په دې چې يو څوک له نوي تحصيلي سيستم سره اشنا کېږي سمه اشنايي ورسره نه لري او وروستی په دې چې د فراغت او مونو گراف ليکلو غم وي اوله ملگرو بېلتون هم دردونکي وي په لومړي ټولگي کې ټول شپېته کسه وو چې د نجونو او هلکانو شمېر نږدې سره برابر وو

ډېری په کې خپله پېښوريان وو او نور بيا جلال اباد او کابل نه وو خودلته ټول دکابلانو په نوم يادېدل وروسته چې يو څه بلده شوم دوه نجونې چې غوتې او هيله نومېدې او يوبل هلک د لښکرگاه وو چې سلطان نومېده ورسره ومې پېژندل هغوی ډېر وخت دلته په مهاجرت کې تېر کړی وو چې زما په خپرله لهجې نه زرنه پېژندل کېدل او چا فکر نه کاوه چې دهلمند او ياکندهاره به وي په لومړيو کې مې ملگري له هيلې او غوتې سره وه او د سلطان سره مې له سلام پرته دوطندارۍ په حساب د درسونو او هلمند په اړه ځينې خبرې کولې هغه هم په دې چې سلطان، هيله او غوتې له کومې بلې لیسې نه يو ځای فارغ شوي وو او ملگري يې خوږه وه بله دا چې سلطان به کله کله خپلې لنډې کيسې هم د پښتو څانگې په اونيزو غونډو او محفلونو کې اورولې غوتې او هيله هم څه ناڅه په شاعرۍ پوهېدلې او گڼ شعرونه يې ياد کړي وو همدا سې دانور ټولگيوال موهم داسې کسان وو چې چې له ځينو رسنيو او اخبارونو سره يې کار کاوه

ما چې له ليکوالۍ سره له پخوانه مينه لرله تراوسه مې څه نه و وليکلې ډېرې سوژې مې په ذهن کې پخې کړې وې هيله مې لرله چې يو وخت يې وليکم استادانو به هم په دې ټينگار کاوه چې بايد ليکوالان شو ادبيات يې له ليکنې، څېړنې او تنقيده په دردنه خوري خوما به چې بيا هم هرڅه وليکل نونه به مې خوبېدل خپله داستونزه مې مورته چې په يوه لومړني ښوونځي کې ښوونکې وه وويله خو هغې ويل چې په يو ځل څوک نه ملاکېږي به باربار يې وليکه پلار مې د ملگرو ملتونو دمهاجرو ادارې دخپروني څوگنې راته راوړې چې دنړۍ دگنو کډوالو ډېرې دردونکې کيسې په کې وې او په کيسو کې خپله افغان مهاجر هم راتلل چې د کيسو ترڅنگ په کې دهغوی په اړه خبرونه او داستاني مطالب هم وو يوه ورځ مې پلار له ځان سره د پېښور پښتو اکاډمۍ ته هم بوتلم اوله گنو مخورو څېړونکو، ليکوالو او اديبانو سره يې مخ کړم ډېر و سترو ليکوالو راته دخپلې ليکوالۍ د پيل کيسې وکړې چې په لومړي سر کې زما غونډې وو او خپلې ليکنې يې نه خوبېدلې او ليکنې يې زمانه هم کمزورې ښودلې خواوس يې کتابونه په پوهنتون کې لوستل کېدل دهغوی يې ساري تشويق دومره وه څو لم چې ما ويل زر کورته لاړه شم او يو څه وليکم او هغه څه چې په پوهنتون کې مې زده کړي او يالوستي په کې ټول عملي کړم له هغې خوا د اکاډمۍ مشرانو راته دادبياتو يو پنډ لارښوونکي کتابونه هم راډالۍ کړل پلار جان مې که څه هم يوقاضي وو خو په لارويې دادبياتو په ارزښت، گټو او ديوه ملت په ژوندي ساتلو دومره خبرې راته وکړې چې کټ مټ دادبياتو ديوه ښوونکي غونډې ښکارېده.

يوه په زړه پورې خبره دا وه چې له ميوندزماله وروڅوړگانو او ځينو گاونډيو ماشومانو سره په درسونو کې زما مورجانې مرسته کوله او زه يې خپلو درسونو ته پرېښې وم او دکور ځينې کارونه به مې ورسره کول دشپې که څه هم گرمي وه خو چې پېټر نوتونه به مې راواخيستل دادب پوهنې په اړه به مې کتابونه اونوتونه ولوستل يوه شپه مې دادب پوهنې يو کتاب څو ځله ولوسته دلنډې کيسې ژانرمې څو ځله له ذهنه تېر کړ او بيا مې خپلې لومړۍ لنډې کيسې ته (دمهاجره) نوم ورکړ او ليکنه مې پيل کړه

چې سوژه يې خپل پلار راكړې وه په كيسه كې يوه افغانه مهاجره له كابل نه داسې مهال راووتې چې مېړه يې په يوه راكټي بريد كې وژل كېږي له خپل مشراتلس كلن زوی او کوچنی اته كلنې لور سره كور پرېږدي پېښور ته رارسېږي په يوه پنډه غالي كې په خېمه كې ژوند تېروي مشرزوی يې د ځان لپاره روزگار لټوي زده كړه ورنه پاتې كېږي بلاخبره دسرل جوړونې په يوه ساختماني شركت كې كار ورته پيدا كېږي او هلته ډېرې ماتوي يوه ورځ دورځونه ورباندې په غره كې كاني راولوېږي لومړی يې ملا ماتېږي او بيا په يوه روغتون كې مري مهاجره مجبورېږي چې دنفقې گټلو لپاره سوال وكړي خودا چې پښتنه ده سوال ورته ښه نه ښكاري اودايي ضميرنه مني چې دخاوند له مرگه وروسته دې چاته لاس اوږد كړي وړو كې لوريې هم ناروغه وي بله ورځ يوتورمخې سړی راځي اولوريې دپيسو په بدل كې ترې غواړي مهاجره مجبورېږي دلسوزو روگدارو په بدل كې خپله ماشومه لور پرې په دې هيله خرڅه كړي چې هغه به يې درملنه وكړي اوله مجبوريتونو به يې وژغوري خوكله چې دتورمخې سوداگر موټروان شي دمهاجرې زړه درد كوي يوه څريكه په كې راځي دموتړله توروښېښود هغې دوږې لورا وازراځي په زړه يې درد يوه بله څپه راځي له خولې يې وينه داره كوي او پرمخې رالوېږي كيسه مې په ډېر وهنري الفاظو وليكله اوده شوم د شپې مې هم همداسې يوه مهاجره په خوب كې ليدله خو ځله د شپې پاڅېدم او بېرته به اوده شوم سهار مې دچايو څښلو په وخت كيسه خپلې مور او پلار ته واوروله خوكتل مې چې ددواړه ژرغوني غوندي شول او په سترگو كې يې اوبسكې وځلېدې افرين او شاباسي يې راكړل پلار مې داهم راته ويل چې پټه كړې دې ده خودا چې سوژه ده راكړې وه نوويې منله چې ماليكلې

سهار چې پوهنتون ته لاړم كيسه مې په تفريح كې غوتې او هيلې واوروله چې نظر پرې وركړي هغوی دواړو ولوسته غوتې په خندا راته وويل افرين له تانه هم ښكلې ده په تعجب مې ورته وويل زمانه !

هوته له خپلې ښكلاڅه خبره يې قاضي صيب (زما پلار) ملامت نه دی چې دښكلا نامه يې درباندي اېښي بيا يې ټوكې بس كړې راته وپي ويل ډېره ښه ده

ماويل سلطان صيب ته يې وركړه نوره به يې درته كره كړي هغه په كيسه ليكنه كې په ټول ټولگي كې مهارت لري استاد انوهم ستايلي دی په رخصتۍ كې مې همداسې وكړل درې واړه دكتابتون خواته لاړو سلطان دكوم پنډه كتاب پانې اړولې اودمېز شاته غلی ناست وو زموږ په ليدوله څوكۍ پاڅېد په رنگ كې يې لږ بدلون راغی ماليدل چې

لاسونه يې هم دمعمول خلاف لږڅه لږزېدل له مقدمې پرته مې كيسه وركړه هغه څلورواړه پانې واخيستې زمادتشويق لپاره يې يوڅو خبرې وکړې اومادليک ستاينه يې وکړه كيسه يې هملته سرسري ولوسته اوبياپه واه واه سرشو ويې خندل اوغوټې ته يې وکتل
زه په خپله کليواله ويارم هلمند خوماته يوکلی بنکاري زماپه خيال کې هم نه وو چې يوه هلمندی نجلۍ به يووخت پوهنتون ته راځي اوپه كيسه ليکنه کې به زما سره سيالي کوي
ټولو و خندل سلطان په كيسه کې ځينې خبرې وکړې اوڅو جملې يې اصلاح کړې خوماورنه وغوښتل چې خامۍ اونيمگر تياوې يې بېگه په کور کې وگوري اوپه کاغذ کې يې وليکې اوبيايې ماته وسپاري
ځکه چې اوس هسې هم رخصتي وه

هغه هم په خوبنيۍ ومنله داسې مې حس کړه لکه په دې خبره مې چې له کوم لوی عذاب نه ژغورلی وي سباورځ په پوهنتون کې دپښتو ادبياتو دودې اوپرمختگ په اړه کنفرانس لپاره يوه مقدماتي غونډه وه دپېښور پوهنتون اوپښتواکادمۍ ترڅنګ دلروبرگن ليکوالان اواديبان په کې راغونډوو اوددغه لوی کنفرانس لپاره په تياريو غږېدل له همدې امله ټولګی بندوو کله چې غونډه خلاصېده سلطان مې خواته راغی ترڅنګ مې کښناست لومړی يې څو خبرې وکړې ددغه جوړېدونکي کنفرانس په اړه وکړې بيايې له څونورو پانوسره زماکيسه راکړه ويل يې چې بنېگنې اوبدگنې يې په کې ټولې ليکلې دي هلته په سټېج ويناوې کېدې اودلته دواړه په خبرومصروف و و خو دپخوا خلاف دهغه په خبرو کې کله بندښت اوسکته راتله له خبرويې څرگنده شوه چې دلته په حيات اباد کې له خپلې موريوې خور اومشروور سره چې اوس په پېښور کونسلګرۍ کې مامور دی اوسي اوپلاريې چې يوفوځي افسروو پخواپه هلمند کې شهيد شوی دلنډو کيسو څو کتابونه يې هم راډالۍ کړل او غونډه پای ته ورسېده

کورته چې ورسېدم له ډوډۍ خوړلو وروسته مې همغه پانې راواخيستې په دوه پانو کې يې زمادکيسې په اړه ليکلې وو چې ډېره په زړه پورې اوبنکلي موضوع په کې راغلې په خاميو کې يې ليکلې وو چې ځينې گرامري قواعد په کې نه دي مرعات شوي اودخيال په خم کې ډېره نه ده رنگېدلې بايد ډېره په هنراوخيالاتو سينگار شوې وي له دې پرته يې نور ټول صفتونه ليکلې وو خو عجب د اوه چې صفتونه يې دکيسې نه بلکې ټول زماپه اړه وو چې زمادکړو ورواوپه ټولګي کې دچوفتيا او خبرونه کول دريځ يې په باربارستايلی وو دکيسويو کتاب مې پرانست په کې وړوکی کاغذي پاکت اېښی وو زر زرمې پرانېست په يوه رنگه کاغذ کې ليکل شوي و و پاکت مې څېرې کړاوپه رېږدېدلولاسونومي دکاغذ کړنې ولوستې په کې ليکل شوي وو

ګرانې بنکلا!

ماترنه داوسنی. زمانې په مینه باورنه لرلواصلاپه مایه کېوالی. کې عمرپه دومره مصروفیت کې تېرشو چې د مینې په مفهوم هېڅ پوه نه شوم او ترننه مې زړه دیوه تیاره او کنډرپه خپرپاتې شو ماد خپلې مورنۍ مینې نه پرته بله یوه مینه هم په زړه کې نه ده لوبولې او په بازاری مینومې باورهم نه وه زه خبرې نه اوږدوم تاته به معلومه وي چې زه ښه تکړه ویاندم خوته گورې چې تاسره مخ شم ژبه مې بندېږي اولاس مې رېږدي چې ته بیانه یې نوجور او روغ شم په دې کیفیت ته زمانه ښه پوهېږي ته باور وکړه چې زه په زړه کې کوم مطلب نه لرم اونه مطلبی انسان یم زړه مې ستالپاره د سپېڅلتیا او پښتنې مینې نه ډک دی داهم له هغه شېبې چې ته مې په پوهنتون کې لیدلې یې مادنورود مینې داستانونه ډېر لیکلي خو خپله مې مینه نه ده کړې ممکن ستا په زړه کې د غوتې او هیلې په اړه څه تېرشي خوباید پوه شې چې زموږ ترمینځ دورورولۍ او خورولۍ تاردی غوتې له یوه ځوان سره کوژده شوې او هیله له بده مرغه چې له ورکتوبه دخپل کاکادزوی په نوم ده زه ستا ځواب نه غواړم خولې ترلږه باید زما حالت درک کړې اڅر دواړه په هغه ښار کې پیدا شوي یو چې دکلتوري محدودیتونو سره سره یې خلک په مینه او انسانیت کلک پوره باور لري هیله کوم چې دارا په خپل زړه کې داسې پټ وساتې لکه په هدیره کې چې دمرورازونه خوندي وي په درنښت سلطان هلمند

زړه مې درزا کوله زه په دې وخت کې نولس کلنه پېغله وم په ټول وجود کې مې دهیجان یوه خپه خپره وه دهغه په لیک کې کومه بده خبره نه او په ریښتیا هم له سپېڅلتیا نه ډک وو خودالومړی ځل وو چې مې د ډاډول یوه ځوان چې زما وطندار هم حسابېده داسې عاشقانه لیک ترلاسه کولو دپلار مینې ، اعتماد او مهربانۍ هروخت زما په ذهن کې دسلطان انځور پیکه کړی وو وروسته له دې په پوهنتون کې هغه یوه خبره هم نه شوی کولی اودیوه شوخ هلک په ځای ورنه ډېر آرام او غلی انسان جوړ شوی وو په میاشتو میاشتو مې هم له هغه سره بې له سلامه د مینې په اړه څه ونه ویل هغه فکر کاوه چې لیک یې په ما ډېر بډاثر کړی که څه هم ډېر عمر یې په پېښور کې تېر کړی وو خو کړه وړه یې بیا هم دیوه حیاناک کلیوال ځوان غوندې وو

زه هم یوڅه په خپل دریغ پښمانه وم خو په پوهنتون او پردي ملک کې راته مینه کول ښه نه ښکارېدل یوه ورځ یې دپوهنتون مجله هم راته ډالۍ کړه چې زما کیسه هم په کې دښو کیسه په پاڼو کې چاپ شوې وه دلومړي کال دواړه سمسټرونه همدا سې په چوفتیا کې تېرشول په زړه پورې خبره داوه چې سلطان په دواړو سمسټرونو کې اول نومره شو اوزه پنځم نومره راغلم غوتې او هیله هم په ښو نومرو کامیاب شوې

لومړی تحصیلي کال په ختمېدو شو او رخصتي شوه په وروستی ورځ مې زړه ووچې سلطان ووينم او ورته ووايم چې زه ترې خفه نه يم خو هغه له شرمه هېڅ په مخه نه راته حتی د اول نومره گي د مبارکي ورکولو موقع يې هم رانه کړه چې زه ورباندې ډېره مایوسه وم او ځان راته ملامت بنکارېده ځکه زه يې کلیواله یادېدلم او باید تشویق کړی می وی زه پوهېدم که هغه د ټولگي هرې نجلۍ ته د مینې خبره وکړي نو هغه به ورته انکار څه چې له خوښۍ به په جامو کې نه ځایېږي

په رخصتۍ کې زه غوتۍ ، هیله اوزمورځونورې ټولگيوالي چې پېښوریانې وې هروخت یو دبل کورنوته تلو او یو بل ته به مومېلمستیاوې کولې یوه ورځ غوتۍ راته همدغه کیسه راواخیسته او راته ویې ویل چې ته ډېره نېکمرغه یې

ما ویل ولې؟

ځواب یې راکړ

ته د سلطان غونډې یوه انسان او یوه بنکلي ځوان دخپلې مینې په توگه انتخاب کړې یې خوته بیا هم..... نور په خندا شوه

پوه شوم چې سلطان دوی هم خبر کړي او یایې دا کارد هغوی په مشوره کړی وروسته د وارو پرلپسې دهغوی صفتونه راته کول او ویل یې چې څومره پېښوریانې دهغه د مینې ترې دي خو سلطان ورسره مینه څه چې معمولي خواخوږي هم نه لري

ما په خوله ورته څه ونه ویل خو په زړه کې په خپلو کړو ډېره پښمانه وم سلطان چې ما په تېریو کال کې وڅارلو ریښتیا هم یو پوه انسان وو دنورو ځوانانو او محصلینو غونډې شله گي په کې نه وه درخصتۍ په اوږدو کې مې په لومړي ځل حس کړه چې ما هم په غیاب کې په هغه زړه بایللی ځکه په بار بار به مې دهغه بنکلي څېره په خیال کې وراڼه او جوړه کړه

په زړه کې مې ورځ په ورځ د مینې خواږه دردونه خورېدل کله ناکله به مې ناڅاپه د پوهنتون مجله راواخیسته او دهغه تصویر ته به څېر شوم چې دهغه له نوې کیسې سره په مجله کې چاپ شوی وو

دویم ټولگي مونوی پیل شو پوره مطالعه مې کړې وه گنې کیسې او مضامین مې لیکلي وو خو کله چې ټولگي ته لاړم لومړی هڅه مې دا وه چې سلطان ووينم خودوه درې ورځې راته معلوم نه شو په څلورمه ورځ چې راغی نو سترې مه شي مې ورسره وکړل او دنه شتون پوښتنه مې ترې وکړه ویل یې چې په رخصتۍ کې هلمند ته تللی وم په لومړي ځل مې دهغه سره نږدې نیم ساعت خبرې وکړې چې ډېرې یې د هلمند دیادونو او په لښکرگاه کې د بهر نیو ځواکونو د بې ځایه بمباریو او وژنو په اړه وې له طالبانو یې سرتکاوه چې بنوونځي یې ترلې دي دخبرو په جریان کې مې کتل چې زړه مې درېږي او دهغه په رنگ کې هم بدلون راځي

اخر مې زړه راغونډ کړ لومړی مې بښنه ترې وغوښته او بیا مې په گوډو ماتو الفاظو په دې پوه کړ چې مینه یې راته منظوره ده

وروسته له دې ورځې به مووخت په وخت دمینی خبرې سره کولې خودسلطان هغه حالت مې کله هم نه هېرېږي چې زما د اقرار په وخت دهغه په وجود کې راغی او په کوم نظریې ماته وکتل اوزه په کوم حالت کې وم لکه خزان وهلی پانه ټوله ریپدم او حمزه باباشعر مې په سر کې انګازې کولې

غل دمحبت غلطېدی نه شي
خوک چې په محفل کې چاته نه گوري

نورنوهغه راسره په درسونو کې هم پوره پوره مرسته کوله دهغه بنواخلاقو په کمه موده کې زما د پلارخواخوږي اودرناوی هم جلب کړدمهاجروپه خو غونډو کې یې زما پلار سره هم ولیدل او پلار مې دمور په وړاندې خوځله دهغه د بنواخلاقو او استعداد ستاینه کړې وه دهغه له برکته مې لیکوالي هم ښه شوه غوتی او هیلې هم زموږ سپېڅلې مینه ستایله زما غرنی ښکلا په ځای پاتې وه په پوهنتون کې گڼو هلکانو سترگې راپسې وړلې خو کله به یې چې دسلطان سره په گرځېدو کې یوځای لېدل نو فکریې کاوه چې کورنۍ خپلوي سره لري نوځکه خویې زما سره خبرو ته زړه نه ښه کاوه

دویم کال مې دیوې سپېڅلې او خوږې مینې په څما کې تېر کړ چې بې دغوتی او هیلې څخه پرته بل هېڅوک هم نه راباندې پوهېدل سلطان زما د توقع خلاف هم دلورواخلاقو او استعداد مجسمه او په ځوانۍ کې دیوه ښه شخصیت نه برخمن وو ډېرځله به په ټولګي ، لاراو کتابتون کې سره یوازې شوو خودهغه له خولې مې یوه خبره هم داسې وانه ورېده چې دویلو دې نه وي ډېره شوخي به یې داوه چې په موسکابه یې زما د ښایست ستاینه وکړه او ویل به یې چې زما مینې له درسه ویستلی دی خوداسې نه وه هغه په انګلېسي کورس کې استاد شو او اول نمره ګي یې هم ټینګه کړې وه چې ما په زړه کې ویار پرې کاوه نور راته داسې ښکارېدل چې خدای پاک هغه زما اوزه دهغه لپاره پیدا کړې یو مابه چې د کروړو او دهغه په اړه دخپل پلار دربیخ ته کتل پوره یقیني وم چې دراتلونکي ژوند په شریکېدو کې به موکومه ستونزه نه وي دمینی دغه خوږو شپېوزه دژوند په ډېر ورازونو وپوهولم له سترګو مې پردې لرې شوې دهغه پاکې مینې داسې درواو سمسور وورشوگانو ته یوړم چې ساعتونه په کې د شپې په څېر تېرېدل ، دنړۍ ټولو باغونو خوشبویي په کې خوره وه وږمومې قدمونه ښکولول بلبلانود مینې سندرې ویلې اود لمر زرینو وړانګوله گلپانوسره لوبې کولې هلته دسهار له شوره ډکې اود ما ښام په چوفتیا کې ډوبې رنگینې شپې دځوانۍ خوبونه ته ورته وې چې نه یې کوم شاعر په شعر کې انځورولی شي اونه یې هم ددې نړۍ نقاشان په تابلوگانو کې پنځولی شي ماته داسې ښکارېده چې ددغه ورشو په نازکو چمنونو او گلغوټیو لومړي قدمونه ما پښې خوځو قدمه چې لارم راته څرګنده شوه چې دنوروانسانانو د پیلونو خاورې هم په کې نشه کوونکې خوشبویي خوروي ما هم هلته درنګارنګ گلونو په بستر خوب پیل کړ سترګې مې سره ورغلې او هلته مې په ښود شاتود مچپو د پښو په

خېردگلو نو اورنگونو شیرې ځای و نیوه خو چې دنسیم یوې خوړې عطرینيې خپې له دغه نازدانه خوبه راپاڅولم نو درېیم ټولگی هم پای ته رسېدلی وو زما سلطان همغسې زما په سترگو کې بنکلی وو لایې هم نوم د ټولو ټولگیو الوپه سر کې راته لیکنې مې هم دهغه له برکته په مجلو او روځپاڼو کې خپرې شوې وې چې ډېر لوستونکي یې زما لیدلو په ارمان وو نور نوز مور پښتنه مینه هم د پتېدلونه وه په مینه کې به مو تر ټولو لویه جذبه دومره وه چې په یوازېتوب کې به مو یو د بل لاسونه یوه شپه ټینګ و نیول او ډېر ډېر افراط به دا وو چې دیوه اوبل لاسونه به مو بې اختیاره تر شونډو یوړل او بنکل به مو کړل

په دریم ټولگی کې په رخصتیاو کې یو مهمه خبره داشوه چې غوتی مې مور راباندې خبره کړه اوله هغې مې د پتې مینې خبره پلارته ورسېده که څه هم زما پلار ډېر مهربانه وو خو خپله مینه راته دهغه په وړاندې یوه سرغړونه بنکارېده زما وېره بې ځایه وخته برعکس پلار مې یوه شپه زه خپل څنگ ته کښېنولم زما او سلطان د مینې کیسه یې راواخیسته او په دې یې ملامته کړم چې ولې دې پخوازه نه خبرولم سپېڅلې مینه کومه گناه نه ده اخر ما هم ستا مور په مینتوب کړې وه دهغه په دې خبرو چوفه خوله له کوتې و وتم اوبیا مې یې دمور سره تر نیمو شپو خبرې کولې خوزه لکه کوم لوی جرم مې چې کړی وي په خپله کوټه کې ناسته وم او ځان مې په مطالعه مصروف کړی وو

د شپې په سهار مې څه لیکل چې دکور تلفون ته د سلطان زنگ راغی و راباندې بند مې کړیوې بلې کوتې ته لاړم او هلته مې ورسره په آرام خبرې پیل کړې سلطان مې خبر کړ چې د مینې خبرې مو غوتی زما تر پلاره رسولې خواهغه ددې په ځای چې ورخطاشي و یې خندل او زیاته یې کړه

لېونی هېڅ فکر مه کوه زه وایم له دې وېرې به دې ټوله شپه په وینسه تېره کړې وي هغه کار هم زما په خوبه شوی ما خپله کورنۍ خبره کړې غوښتل مې ستا پلار مې هم خبر شي دریمه ورځ له خیره جرگه درځي گوندې خدای د زما کړي اخردیوه وطن یو هغه و خندل غریبې لږ پیکه شوبیا یې زیاته کړه ورو او مور مې خوښ دي او زما د اړ پرېکړه یې ستایلي خدای دې وکړي چې هرڅه سم ترسره شي خوڅه یادونه دې ته هم پلارته وکړه شرمېږه مه زما او ستا دراتلونکې ژوند خبره ده څه ټوکې خونه دي اونه هم خدای مه کړه کومه گناه ده هغه د عبداللہ مقري سندره دې نه ده اورېدلې

اوتابه ماته راکوینه ...

زه تلوار کومه

هغه و خندل خوما د بښنې په غوښتلو تلفون پرې بند کړ چې خبرې بښې نه دي

همداسې وشول پلار مې هم په تلفون کې د سلطان له ورورامان الله سره چې په کونسلیگری کې مامور وو او په امان سره یې شهرت درلود په دې اړه خبرې کړې وې دهغوی جرگه چې پنځه کسه وه راغله پرېکړه دهلمند په ځای د پېښور په دود او دوستور وشوه زما د شمال یې ورکړ دهغو شپې د خوښیو بیان کله هم نه شي راتلی ،زه دهغه چاپه نوم شوم چې پرې مینه وم درېیم

ټولګی هم پای ته ورسېد زما او سلطان په یوځای ګرځېدو نور هېڅ نېوکه نه وه خو پښتني احساس بیا هم ددې اجازه نه راکوله چې دهرچاپه مخ کې دې خبرې وکړو زه اوس دهغه کوژدنه وم او په درسونو کې مویو دبل سره پوره سیالي کوله ماته ځان ددې نړۍ تر ټولو نېکمرغه نجلۍ بڼکار بده هغه ورځې زما د ژوند له ډېرو بڼکلو او ورنگینو ورځونو وې لنډه دا چې په څلورم کال فارغېدلو نو یوه ورځ وروسته زموږ واده هم په خوښۍ سره ترسره شو زه دسلطان او سلطان اوزماشو ماله دې نه پخوا د مینې ډېر د استانونه لوستي وو خو پایله یې زموږ خلاف وه دلته باید ووايم چې زما سره داسې الفاظ نشته چې دخپل پلار جان او ګرانې مورجانې ستاینه او مننه پرې وکړم هغوی زموږ د زده کړې لپاره خپل وطن پرېښود او بل وطن ته راما جرشول هغه زما د خورګانو او ورورجان لپاره خپله یوه برخه ځمکه هم خرڅه کړه ځکه هغوی په یوه خصوصي لېسه کې زده کړه کوله د مهاجرو په اداره کې هم ګڼ مهاجرزما د پلار له کارونو خوشحاله وو او هغه ورسره په وخت لازمه مرسته کوله

په هغوشپو کې له خوښۍ په جامو کې نه ځایېدم چې زه یې دخپل ژوند نېکمرغه ورځې شپې بولم هغه په دې چې یوله پوهنځي نه پنځم نومره فارغېدل او بل دا چې خدای یو بڼکلی پوه د ژوند ملګری راپه برخه کړی وو.

خو کله چې پنځه میاشتې وروسته د واده په ورځ زما د ولۍ دسلطان کورته روانېده پام مې شو چې دلومړي ځل لپاره مې د پلار جان سترګې له اوبڼکو ډکې دي هغه په ډېرو سختو ورځو کې هم نه وو ژړلي او نه هم دومره خفه شوی وو دهغه اوبڼکو زما وریام کړ چې دمور او پلار له هغه خوږې غېږې جدا کېږم چې دخپلې مشرې لور په توګه یې په پوره نازو نورالویه کړې وم زده کړه یې راباندې کړې وه او داسې چاته یې واده کولم چې زما دخپلې خوښې ځوان او دخيالونو ملګری وو

سلطان دویم نومره فارغ شو په پوهنتون کې یې د استادۍ لپاره هم چانس درلود خو هغه نه غوښتل او یوې بلې خیریه موسسې ته یې اسناد ورکړي وو

۱۳۸۵ کال وو د پاکستان حکومت یو ځل بیا په جدي توګه له مهاجرو وغوښتل چې خپل هېواد ته دې ستانه شي ځکه دهغوی په اصطلاح اوس په افغانستان کې پراخ بنسټه حکومت راغلی وو دا یې هم ویل چې ټاکنې ترسره شوې دکرزي حکومت ارامي راوستې او جګړه نور پای ته رسېدلې په راتلونکې یوه میاشت کې چې هرڅنګه وي باید ټول مهاجر کمپونه خالي کړي یوان اچ سي اړه ددغه میاشتې په تېرېدو خپل ګڼ کارکوونکي ویستل چې ظاهريې د بودیجې کمښت او د کارونو سپکوالی بهانه کړی وو په دغه کارکوونکو کې یوزما پلار هم وو په بله میاشت کې نامعلومو کسانو د پېښور د کونسلګرۍ د مامورینو په یوه موټر په حیات اباد کې ډزې وکړې درې څلورکسه یې تپیان شول چې یوپه کې زما لېورامان (دسلطان مشرورور) وو هغه هم دسلطان غونډې نېک انسان وو خو متسفانه چې زخمو نه یې کاري وو او یوه اونۍ وروسته یې په روغتون کې ساه ورکړه ځوانه بڼه او دوه ماشومان یې مورتې راپاتې شول.

يوه شپه مې پلار زموږ کورته راغی ويل يې چې نور دلته نه پاتې کېږي او بېرته لښکرگاه ته ځي هلته اوس يوڅه ارامي راغلي دييارغونې کارونه پيل شوي او مکتبونه پرانستل شوي دي ، کاراهل کارته سپارل کېږي سلطان هم چې دورورمرگ ورباندې له حده زيات اثرکړی وو له پېښوره يې کرکه کېده اوله پلار سره مې يې تلوته تيارې وښوده وروسته يې هغه موسيسې ته چې ده په کې په ښه پوست کارکاوه استفاورکړه ماته يې ويل چې دنده درته پيدا کوم خومور يې (زماخوانې) ددې مخالفه وه چې په پردي ملک کې دې دنده واخلم پنځلس ورځې وروسته دنورو مهاجرو سره زموږ کډې هم دهلمندپه لور روانې شوې دومره هم په دې وځنډېدو چې دوروراو خویندو تعليمي اسناد مونه وو جوړکړي سلطان ته کونسلگری داورانديز هم کړی وو چې دامان په ځای دنده اجراکړي خودسلطان دادنده نه خوښېده اوويل يې چې زه يودپيلومات نه بلکې اديب يم او په خپله برخه کې بايد خپل استعداد اوازمايم يومانېام موږ ټول دتورخم له پولې واوښتو اوډېره موده وروسته راباندې دخپل وطن هواولگېده وړاندې دپوليسوترڅنگ دبهرنیوسرتېروگني ټانکونه هم ولاړوو له هغه ښاره وتم چې مامينه اوزده کړه په کې کړې وه سلطان ته مې وکتل چې سړيې زماپه اوږه اېښی وو او ارام خوب يې کاوه

دويمه ورځ لښکرگاه ته ورسېدوپه لاروکې مووليدل چې په سړکونوکارروان دی ځای ځای دييارغونې کارونه هم روان وو خوهرځای بهرنیوسرتېروهم کلکه تلاشي کوله دبهرنیانوپه بمباريو او دطالبانوپه حملوکې گني هغه کسان وژل شوي وو چې موږ په لښکرگاه کې پېژندل ، دوه ورځې موږ هم دخپل پلارپه کورکې تېرې کړې وروسته دسلطان دوی خپل کورته لاړوچې کاکايې مخکې له مخکې ورته خالي کړی وو اوځينې وران ځايونه يې رغولي وو دلته حالات هسې هم نه وولکه په پېښورکې چې ويل کېدل اوياموله راډيوگانو اورېدل خويوه خبره چې زمالپاره په زړه پورې وه داوه چې دنجونولپاره په لښکرگاه کې څوښوونځي رغول شوي و و چې په تورو جامواوسپينو پروونوکې گني نجونې ښوونځيوته تللي . پلارمې خوورځې وروسته بېرته دلښکرگاه په محکمه کې دنده ترلاسه کړه سلطان ته دولايت په مقام کې ډېر زردانگليسي ژباړن او مطبوعاتي کارکونکي په توگه دنده پيداشوه چې په وزگاروخت کې يې خودولتي ريسانواونوروزده کوونکوته هم انگليسي ورزده کوله ما هم په يوه منځني ښوونځي کې دښوونکې دنده واخيسته .

دوه مياشتې وروسته زما او سلطان دميني لومړۍ وغورېده اونوم موپرې شگوفه کېښود شگوفې زموږ دميني وږمې خورې کړې په کورکې موله مودو مودو ورسته ديوه ماشوم دژراغې اوچت شو اوپه موږ له يوې خوږې سندرې نه هم خوږ لگېده ، دسلطان په مخ به بياهم دحياخپه خوره وه کله به يې چې زماپه غېږ کې شگوفه وليده نوموسکی به شو او مخ به يې بله خوا واپرولوچې ماته به يې دپوهنتون دوخت دناشنایۍ وختونه سترگوته دورول خوزماد لېوره امان کونډې اودهغه ددوماشومانو تنکيو خپرو دغه

خوښي ترخپل سيوري لاندې راوستې وه که څه هم سلطان هره شېبه هڅه کوله چې دغه دوه ماشومان خوشحاله وساتي اوله هرچانه ورباندې ډېرپام وکړي ددې سره سره شگوفه لاس په لاس گرځېده ډېرونازولو اوښې پالنې ، پلرنې او مورنې مينې داسې وغوړوله چې په څلورونځو مياشتو کې د يوه کلن ماشوم غوندي ښکارېده .

خوله بده مرغه چې د ۱۳۸۵ کال له نيمايي وروسته زمور له کورنۍ څه چې له ټولې لښکرگاه خوښۍ لمنه ټوله کړه په څو ځايونو کې امريکايانو بې رحمانه بمبارۍ وکړې يوه ورځ دامان کونډه له خپلو ماشومانو سره مارچې ته دخپلې پلارگني يوه واده ته تللې وه خو يو تصادف داووجې د شپې په واده بمباري وشوه سهار خبر راغی چې په بمبارکې شل کسه وژل شوي دي چې ټول ملکي وگړي دي خو وروسته څرگنده شوه چې دخلو بښتوپه شاوخوا کې کسان په کې وژل شوي دي له بده مرغه چې دامان کونډه او ماشومان هم په شهيدانو کې پيدا شول شهيدان ورته ځکه وایم چې دوی ټول مظلومان او ديوې نامقدسې جگړې قربانيان وو هېڅوک هم په دې کې شک نه لري چې دغه کسان بې گناه او بې سرپناه وو خو اښې مې له ډېر خفگانه په ورځ کې درې څلور ځله ضعف کېدل له لس ورځې وروسته يې له ډېره خفگانه په خپل کور کې ساه ورکړه او زمور په سريوبل اسماني کاني هم راپرېوت نورنوما او سلطان ته بې له اوبښکواو دردنه پرته بله څه نه وو پاتې هره شېبه مې له خوښۍ تشه وه له ويراوغم کې تېرېده خود تقدير زړه لاهم په مور نه وو سوړ شوی پلار مې له څو همکارانو سره کندهار بنارته دکوم قضايي سمینار لپاره تللی وو دوه شپې يې تېرې کړې له هغې خوا چې راته دکوم شيطان په سبب د طالبانو په کمين ور برابر شو دغه شيطان ورته يوه داسې کس کړی وو چې پلار مې دهغه ناحقه پلوي نه وه کړې درېيمه ورځ خبره شوم چې زما د پلار په شمول دمحمې دخلورونورو کارکوونکو په مرميو سوري سوري جسدونه لښکرگاه ته راوړل شوي دي ددې غم بيان زما په الفاظو کې نه شي راتللی بله ورځ خبر راغی چې دسلطان يوازينی تره په تريا کوله قاچا کبرو سره په کومه لفظي لانجه کې دهغوی لخوا په ډزو ووژل شو سلطان ته هم گواښونه کېدل چې خپله دنده پرېږدي يوه شپه يې راته وويل چې هلمند يو ځل بيا د پېښور په نيت پرېږدي خوپه لارو باوري نه دی چې دطالبانوله وېرې به خوندي ووځي ځکه طالبانوم دبهرنيو غوندي هرځای تلاشی کولې په راديو کې مو اورېدل چې بهرنيان چې په سر کې يې امريکايان دي دطالبانوپه ضد سخت عمليات پيلوي ټول خلک يو ځل بيا په وېر کې وو خودغه عمليات کومه نوې خبره نه وه هره مياشت به ملکي خلک دطالبانواو دحکومت دپلويانو په نوم دطالبانوپه بريدونو کې او دحکومت اونړيوالو ځواکونوپه بمباريو کې وژل کېدل او يابه ټپي کېدل دوه کاله په همدې ناوړين کې تېر شول هرچاته لرله چې په نوې مياشت کې به حالت ښه شي امن به راشي خوهرڅه برعکس ختل دنجونومخکيني فعال ښوونځي دطالبانوله وېرې وتړل شول په شاوخواوولسواليو کې هره ورځ گرمې جگړې روانې وې چې يوازې مور ليدلې او مور يې قربانيان وو بې ځايه مرگونه کېدل تردې چې خپله دلښکرگاه بنارهم خوندي نه وولا هم داسې کسان و چې زما دپلار

غوندي فکرونه يې لرل اوددغه تاريخي بناړ څخه يې دعلم اوپښتني فرهنگ دتاتوبي جوړلو فکرونه لرل خوبايد چې سرونه يې په لاس کې گرځولي وي ځکه اوس ددې ډول ارمانونوپوره کول اويالرل دسريه بيه تمامېدل

زما دپلار اودهغه دملگروپه ذهن کې دبست دتبربرم يادونه وو دلته رسنيواومطبوعاتو ددروغوژبې هم غځېدلې وه بهرنيان هم دحکومتي چارواکوغوندي په دروغوعادت شوي وو دحکومت اومخالقووسله والومېرانه داوه چې يوبل ته دتلفاتوشمېره يوله بل نه لوره ونښي دغورسنيوهلمنددنړيوالوپه خولوکې پوره مشهورکړي وو دلندن اوواشنگټن په څېره رسنيوکې يادېده اوبهريان يې له نامه سره پوره اشناشوي وو ددې ولايت په اړه يوازې دمرگ ژوبلې اوجنگونو خبرونه خپرېدل په سلوکې په که کوم يوخبردبيارغونې په اړه وو ترياک هماغسې په جوش سره کرل کېدل لکه دطالبانوپه پاچاهۍ کې چې وو اوس دکيسه ليکنې لپاره سوژې ډېرې وې خوخوپه ماکې دليکلوتوان اومينه نه وه پاتې هره شېبه اوهره ورځ دکيسه ليکنې لپاره يوه سوژه وه خوداهرڅه په روغوزرونوکېدل اوس راته خپله ځان دژوندپه کتاب کې ديوي کيسې اتله ښکارېدله ،هغه څه چې په هلمندکې تېرېدل يوازې ماغوندي بې وزلونجونوته څرگندېدل اومور ورباندې ترهرچاوپراندې ښه پوهېدو .

زماوپره هغه وخت لازياته شوه چې سلطان به هرمازديگر دپوليسو يوه رنجرموتير ترکوره رارسولوما به په باربارزاري ورته کولې چې کابل ته لاړشو له دولتي چوپرڼه تېر شه هلته ته کولی شې په هره رسني کې کاروکړې داوسني زمانې له عالي مهارت انگلېسي ژبې څخه برخمن يې خو هغه به په حسرت سره ويل چې خپل هلمندته بايدپام وشي گوندي وي چې يوه ورځ هلمنديان واقبعت ته غاړه کېږدي بهرنيان دغه عمليات پای ته ورسوي اودغه خلک چې ټول هېواداو حتی نړۍ ته يې دمرکواوجرگودرس ورکړي يو وخت دخبروله لارې رامات کړي خودهغه داخيالونه ماته ديخ له پاسه نوشته ښکارېده دا يې هم ويل چې که زمامور يې ورسره ومني نوله ميونددوی سره به په گډه په يوه کورکې ژوندپيلوي .

۱۳۸۸ لمريزکال دثوردمياشت وه له ساره ژمي وروسته بياطالبان فعال شوي وو يوه ورځ دشپې اوده وو چې په تياره کې شورماشورشو اودډزوغرونه واورېدل شول پوليسوپه لاسپيکرونوکې نارې وهلې چې له خپلوکورنومه راوځي بناړته طالبان رانتوتي دانارې اوشوره خوادځنگل داوپه څېرخپورشو پرلپسې ډزې هم دپخوانه په لورواوژپيل شوې زماسره مې دموراوخورگانووپره وه ځکه دهغوی کوردنبارپه څنډه کې وواومور يوڅه په امن کې وو سلطان ته مې وويل چې ميوند ته تلفون وکړي همداسې يې وکرل ماليدل چې دلومړي ځل لپاره دسلطان لاسونه لږزېږي له هغې خوادميوندله شوره ډک اوازاغی گډې وډې خبرې يې کولې خودومره ورباندې پوه شوو چې ددوی له کوره بهر په شاوخواکورونووسله وال طالبان چې مخونه يې پټ کړي ورختلي دي دوی په کورونوکې پناه اخیستي

او موږ ته وايي چې شورمه کوی هره شپبه موبه مرگ او نورو بنکنځلوگو ابڼوي په همدې خبرو کې د يوې چينغې سره دهغه اواز بند شوشببه پس په هوا کې د جيت الوتکو اوازونه واورېدل شول چې په ټيټه فضا کې يې الوتنې کولې له دې غږونو سره که څه هم عادت شوي وو خو په شپه کې ډېر وروونکي بنکار بدل خوځله يې د بنار کومه څنډه بمبارکړه او د ډزو غږونه روان وو نيمه شپه اوازونه يوڅه غلي شول خوبهرته هېچاهم د وتلو اجازه نه لرله زما دمورا او ميوند تلفونونه هم بند وو د سهار رڼا په خورېدو ه پاڅېد موبه ټوله شپه په وينه د پنبو په سرتېره کړې وه سهار هسې پر موبنکې وړې وم خو کتل مې چې سلطان مې تر څنگ نشته فکر مې وکړ چې جومات ته د لمانځه لپاره تللی او يابه د شپې د پېښې په اړه له چانه معلومات راټولوي که څه هم هغه بېگاډې پروپوليسو او امنيتي کسانو ته چې ده ورسره پېژندل زنگ وهلی وو خود هېچا سره هم ددې ناڅاپي پېښې په اړه معلومات نه وو بهرته مې وکتل ټوله فضا گردونو پوښلې وه لاهم په هوا کې گرد جنه و ربغ خپره وه په اسمان کې د الوتکو پيکه غږونه اورېدل کېدل شگوفه چې اوس څلور کلنۍ ته نږدې کېده په خواږه خوب اوده وه او کله کله به يې شونډې موسکې شوې خونه پوهېږم چې کوم خوب به يې لیده په کومه کوڅه کې به يې له چاسره لوبې کولې کله کله به يې خندا هم وکړه چې ماته حيرانوونکې نه وه هغه زما او سلطان دميني لومړۍ ثمره وه او په دواړو دومره گرانه وه چې سلطان به ويل چې ترڅومې شگوفه په لومړي ټولگي کې نه وې داخله کړې بايد موبه په کور کې بل ماشوم نه وي زه نه پوهېدم چې هغه ولې دا خبره کوله او ولې يې په ژوند کې يې تردې دمه ديوه ماشوم دلر لوهيله درلوده !!!

زما زړه بې واره په سلطان پسې درزېده نږدې اته بجې وې چې په دروازه راننوت مخ يې يوڅه سپېره وو ايله اوس مې پام شو چې دکور دروازه مو خلاصه پاتې ده مخ يې سپېره وو او سترگې يې له اوبنکو سرې اوبنتې وې زما په ليدو د برنډې په څنډه کبناست او ناڅاپي په ژراشو وروسته چې په خبرو راغی نو څرگنده شوه چې د شپې په بمبار کې زما دمور، کاکا او شاوخوا شپږ او ه کورونه له خاورو سره خاورې شوي دي په کې پټ وسله وال څه چې کومه چرگه اوسپنې هم ژوندي نه دي پاتې يوازې زما کاکا خسراو کاکا ناوې چې شپه يې په بل ځای کې وه ژوندي پاتې دي ددې خبرې په اورېدو مې په زړه کې د درد څړيکه راغله همغلته ضعف راباندې راغی او بيا په ځان نه يم پوهېدلې.

ددې ورځې په مازديگر په رسنيو کې دهلمندا منيتي ځواکونو يو خوا او اېتلافي ځواکونو بل خوا په وياړ سره دکورنيو او بهرنيو رسنيو له لارې خپلې برياوې اعلانولې چې په لښکرگاه کې يې د وسله والو طالبانو د بريدونو مخنيوی کړی دی په لسگونو مخالفين يې وژلي او نيولي دي خو په هغه شپه هېچاته هم زما په څېر د گڼو نور دردمنود او بنکو د کورنيو او ډېرو سلگيو نه دوچوستونو اوازونه رسېده . په اور کې هغه سوزېدل چې اور پرې بلېده ملکي خلک ديوه عشر په ترڅ کې خاورو ته وسپارل شول ، وسله وال وژل شوي کسان دخوړځولپاره د بهرنيو عکاسانو لپاره اېښودل شوي وو چې حکومتي او بهرني ځواکونه ورباندې خپله بريانريو الوته څرگنده کړي خو هېچاهم له دې نه وړاندې هغه هديرې

ته سر وربنکاره نه کړ چې زما مورجانه میوند ، لیلیا او ډېوه په کې د ناڅرگندې گناه په تور په ابدې خوب اوده وو نور نوموړې په کورنۍ کې دومره څوک نه وو پاتې چې زما د کورنۍ قبرونه له نورو بېل کړي په هغه خود کتپارو بېرغونو جوړول او گلونو شیندل لاپه ځای پرېږده سلطان هم د سودایانو غونډې له درده یوه خبره نه کوله یوه میاشت موله ډېره غمه یوازې دومره څه خوړل چې دنورو غمونو د هرکلي لپاره ورباندې ژوند یې پاتې شو او خپل دردونه وژاړو خود ازما یبست ورځې مولا پای ته نه وې رسېدلې کله به مې له ځان سره شکر و نه اېستل چې په داسې کورنۍ کې واده شوې یم چې ټوله لوستې وه که په یوه بله کورنۍ کې وی نو حتمی به په بدشگون سره مشهوره وی ځکه د سلطان دوی د کورنۍ د بربادۍ پیل دغه کورنۍ ته زما راتگ سره پیل شو خو بیا هم دغه ناوړین په ټولو وو بلکې په هر درد او غم کې به هم سلطان هڅه کوله چې ما خوشحاله وساتي

یوه میاشت وروسته راته سلطان ویل چې سبادوالي سره په یوه کاروان کې د کجکي د برېښنا بند د کتلو لپاره ځي ځکه چې ځینې بهرنيان غواړي چې دغه بندوړغوي نوله نږدې څخه یې گوري مامنه کړ خو ویل یې چې دانگلیسي د ژباړن په توگه دوالي غوښتنه ده چې باید هلته ورسره ولاړ شم گوندې وي دهغوی مرستې د دغه بندوړغولو ته راجلب کړو او په هلمند یو څه رښاشي

سباورځ همداسې وشول ماسپېښین مې راډیونیولې وه سلطان مې بې وخته په زړه اوږېده او شگوفې په انگرې کې لوبې کولې په راډیو کې یو عاجل خبراغي چې دوالي د موټرونو په کاروان د کجکي بندنه دراستنېدو په مهال دسړک دغاړې بم چاودلی سرراباندې وڅرخېد زرمې سلطان ته زنگ وواکه خومبا یل یې بند وو په خبر کې راغلي وو چې والي ته څه زیان نه دی رسېدلی خودولایت دمقام یومشاوړ او درې کارکونکي چې په یوه موټر کې سپاره وو وژل شوي دي

مازدیگر مهال څرگنده شوه چې دا ټکه هم دیوې بې وزلې نجلۍ په سرالوېدلې وه شاوخوا گاونډیانو د پولیسو په بدرگه د سلطان په وینو سوراو تپي بدن چې نور له پېژندگلوی وتلی وو دولایت نه په تیاره کې راوړ ما په دروازه کې ضعف وکړ او هغوی په ما زدیگر کې زما سلطان خاورته په وینولږندو سپاره په دې څلورکونجه دنیا کې زما یوازی نی پناکاه اوساتونکی له خدای (ج) نه وروسته سلطان وو هغه هم په وینو سوررانه لاړ او څلورکلنه شگوفه یې دمینې دیا دگار په ډول راته پرېښوده زه نیمه شپه په خودراغلم په روغتون کې وم دولتي ډاکترانو اودوالي یوه استازې په واروار ډاډراکولو چې تشویش مه کوه یوه ډاکتر راته ویل چې والي صیب دې پوښتنې ته راغلی وو اوته بې هوشه وې ستاد څارنې لپاره موږ ته سپارښتنې کړې دي هغوی ټولې خبرې اوډاگیرنه بې مفهومه وه یوازی نی هیله مې داوه چې نور ځان ووژنم هسې هم د تقدیر په پانه زموږ په کورنۍ داخل د وروستي غشي نښه زه یم خوبیا به مې شگوفه سترگوته ودرېده چې دیوې سپېڅلې مینې وروستي خلي ته ورته وه یوه غیبې اواز به هره شپه راته ویل.

نه بنکلا !

دخدای دانړۍ ډېره ارته ده او ازماينستونه مختلف دي بايد د شگوفې لپاره ژوند وکړې په بايد د هغې قاتله نه شي يوه شېبه وروسته به راته د ژړا ، اوبنکو او اوسېلو پرته بل هېڅ نه ووپاتي همدغه غيبې او ازخوځله دځان وژنې له ناوړه پرېکړې نه رواگرځولم يوه څلورويشت يا وپنځه ويشت کلنه مېرمن چې د ژوند ټولو ستونزو په وړاندې ټوله مقاومت شي هم کومه مانانه لري يوازې پردې حيرانه وم چې مرگ ولې رانه لارچپوي او زه يې هېره کړې يم ..

لښکرگاه راته دميني او ژوند ټاټوبي په ځای کربلا او قتلگاه ښکارېده حکومت اونړيوالو د ډاډل وژنوپه غبرگون کې يوازې د پلټنوا مرکاوه د ولايت دمقام لخوا مې ټولې مرستې او په اصطلاح زماد محبوب سلطان خونبهارد کړه په لسمه ورځ د سلطان د بوډا اکا اکا او کا کا ناوې سره دکډوالوپه يوه وړو کې کاروان کې دکابل په طرف روان شو و پرلپسې غمونو زماد کا کا خسر (د سلطان تره) ملا هم بې وخت کړوپه کړې وه او په تورو بښتانيو بې سپين زور ورسوي وو چې بوډا ښکارېده هغه مې په پلارحتي له مور نه هم ډېرگران وو اوداناڅاپي تغيرات هم په کې زماد پلار او سلطان له مرگ نه وروسته راغلي وو او تر ټولو زيات دخفگان وړداوه چې په اعصابوکې يې هم بدلون راروان وو کندهارموپه دې دهستوگنې لپاره غوره نه کړچې هلته هم بهرنيانو دې ته ورته گلان کرلي و و هره خوا هلمندي مهاجرپه خپموکې بې وسه پراته وو ځکه نو خلکو کونښن کاوه چې کابل ته لار شي مور هم په يوبې منزله سفر روان شو او دکابل لاره موونيوه

کابل ته په رارسېدو مو همدغه سيمه داوسېدولپاره غوره کړه چې لومړی ځل تازه ديوي سوال کړې په جامه کې په کې وليد مه خوشې په همدې څلورلارې کې پراته وو يوې موسيسې راته خپمې اوڅه پلاستيکي لوبني راکړل خو ژوند موله سوالگرو هم بدتردی دکابل پوليس او بهرني سرتېري اوس هم وېره لري چې هسې نه تروريستان په دغه خپموکې پته نه شي اودکابل امنيت تهديد کړي خودلورې اوگرمۍ په سبب يې زمور د ماشومانو ژړاگانې کله هم غوږ وته نه رسېږي اوس چې ما بنام په خپمه کې اوده شم شگوفه پرلپسې رانه پوښتنې کوي

مورجانې خپل کورته کله څو؟
 اغامې له اديرې کله راځي؟
 اباولي ماته خبرې نه کوي؟
 دا کوم ځای دی؟

هو اوس دکيسولپاره سوژې زياتي دي خوزماسره کاغداوقلم نشته اوگوتې مې دقلم په ځای دبل څه غوښتنه کوي زما اوسلطان وړوکی کتابتون په لښکرگاه کې خورشو اوځان ته مو ورباندې خواړه

اخيستل

داستان یو ځل بیا وژړولم په ذهن کې مې ډول ډول خیالونه روان وو، ټوله نړۍ را باندې وخرخېده او هر څه راته تې او تیاره بنسټکار بدل پانې مې ټولې کړې او یوې خواته مې وغورځولې، شپبه وروسته دروازه ټک ټک شوه چې ورغلم پلوشه وه، ویل یې پلار دې غواړي ما هم اوبنکې پاکې کړې پلار مې یوازې دومره وویل چې یوه سې وي دې جوړه کړه چې په دفتر کې په کار ده ما هم داسې وکړل له کمپیوټر سره مې ځان مشغول کړ او سې وي مې جوړه کړه له هغې وروسته مې هر ورځ په حالت کې بدلون راته په دوه دريو ورځو کې به خامخا د ابراهیم بن ادهم د جومات خواته تلم او له ملا شمس الدین سره به مې پام په بله وو، خو شپبه مې هم بنسټکار له یاده نه وتله اوس نو ملا شمس الدین هم ددغه داستان په لوستلو پوره خواشیني وو او په وریادېدلو به یې امریکایانو او بهرنیانو ته په کنځلو خوله ور خلاصه کړه او ویل به یې چې د بدبختیو ټول سبب یې بهرنیان دي.

زه په هغه خپمو څو ځله وگرځېدم خو بنسټکار او شگوفه مې ونه لیدل او نه مې هم له چانه د هغې پوښتنه کړې شوه په همدې کې رخصتي خلاصه شوه له یوې میاشتې نه زیاته موده تېره شوه یوه ورځ له ملا شمس الدین سره ناست وم چې خبره بیا په بنسټکار پورې یاده شوه راته ویل یې چې نور بې ځایه فکرونه پرېږده تا له هغې سره خپله خواخوږي څرگنده کړه نور هغه خپل تقدیر ته پرېږده دهغې به قسمت کې به همدا وي خدای به یې ساتي خپل عادي ژوند پیل کړه کله چې له خبره واده وکړې هر څه به دې هېر شي.

د هغه دا خبره را باندې بڼه ونه لگېده د لومړي ځل لپاره ورته غوصه شوم ملاصیب خبره که یو عامي کړی وی څه خبره نه وه خو ستا غونډې کس سره دا خبرې بدې بنسټکارې چې داسې شوه نو بیا انساني خواخوږي او انسانیت څه شو تا نه دي اوریدلي چې

زړه یې مه بوله تور کانی د صحرا دی

په لیدو د زخمي زړه چې زخمي نه شي

ملا شمس الدین وخنډل او زیاته یې کړه

سلطانه زما مطلب دا وو چې معلومه کړم هغه څومره در باندې کرانه ده نو چې داسې شوه نو یوازې یو ډول هغه ته نجات وکولی شي.

څه ډول؟

هغه داسې چې بنسټکار د خپل ژوند ملگرې کړې او د هغه لپاره مرستندوی شي ستا له خبرو بنسټکارې چې هغه هم بنسټکارې ده هم ځوانه یوازې غربت او بې کسی دې حالت ته راوستې ظاهراً دا خبره را باندې بڼه ونه لگېده خو چې سوچ مې وکړله دې نه پرته زما سره همکارۍ بله لار نه وه ماسپښین دواړه له جوماته

ووتو دخيمو په خوا مو ورو ورو په سرک قدم وهلو او ددې کار په امکاناتو مو خبرې کولې ملاشمس الدين ويل چې په دې کې هېڅ عيب نه شته دثواب کار دی خو ستونزه دلته ده چې اوس دهغې درک نه شته يوازې دردونکی داستان يې درکړی او نوره پته يې نشته بله دا چې ستا د پلار راضي کول هم اسان نه دي هغه به دوخته ستا لپاره کومه بله نجلۍ د ژوند د ملگرې په توگه ټاکلې وي.

ديوي مياشتې په اوږدو کې بله كيسه دا شوې وه چې پلوشې ته هماغه پانې لاسته ورغلې وې او کله به چې زه په پوهنتون کې وم نو مور ته به مې يې ويلې او ټولو به ورته او بنکې تويولې يو ما بنام چې کورته ورننوتم گورم چې پانې د پلوشې په لاس کې دي او هغوی ته يې لولي زما په ليدو يې رنگونو بدلون وکړ خو ما هېڅ هم ورته ونه ويل ځان مې غلی کړ او اجازه مې ورکړه چې داستان ته ادامه ورکړي وروستی برخه يې چې لوسته نوماهم ورسره وژړل مور مې په سلگو کې راته ويل چې که دغه نجلۍ راپيدا کړې نو زه په کور کې ځای ورکوم او بال لري د مور مهربانۍ زه نور هم ډاډه کړم بايد ووايم چې ما د ملاشمس الدين خبره منلې وه او فيصله مې کړې وه چې له بنکلا سره په واده کولو نور هغه او وړو کې شگوفه له دغه بدمرغيو ژغورم خو په مخکې لا خنډونه وو او د پلار نه ويريډم هغه ته معلومه وه چې په کلي کې د خپل تره د لور بنکلا سره مينه لرم ممکن نو زما واده به يې ددومره دوښمنۍ سره سره ورسره کړی وو ځکه هغه د مينې مخالف نه وو خو ديوي پردېسې نجلۍ سره په واده چې څوک ونه لري دهغه راضي کول راته گران وو بنه مې وبلله چې لومړی خبره د مور سره شريکه کړم ما هم همداسې وکړل مور مې په لومړي غبرگون کې راته په غوصه شوه بد رد يې راته وويل خو وروسته يې چې زما پریشاني او خفگان وليده په حالت کې يې يوڅه بدلون راغی راته ويې ويل چې دهمدې نجلۍ درک ولگوه زه يې يوځل گورم که مې خوښه شوه بيا به کوبنس وکړم چې پلار دې راضي کړم دا زما لپاره يوښه زېری او دبري پرلور لومړی گام وو دراتلونکې جمعې په ورځ مې خبره دجمعې له لمانځه وروسته ملاشمس الدين سره شريکه کړه هغه هم خوښ شو له لمانځه وروسته په گډه دهغه خپموخواته ورغلو چې همدغه مهال په کې دغه کډوال او سپدل له خوځېمو اخواتېرشو و يوسپين ږيری په مخ راغی سلام مو پرې واچوو او بيا مو څنگ ته کړ ملاشمس الدين ورته د بنکلا ځانگړتياوې وويلې او دهغې پوښتنه يې ورڅخه وکړه سپين ږيری لږ فکر وکړ او بيا يې ځواب را کړ.

دگوربت اکاډرژور يادوی هغه پېژنم ډېره شريفه نجلۍ ده پخوا يې ډېر درپه در ژوند درلود اوس موسيسې ورته دوه درې کوټې جوړې کړې او هلته وړاندې دخپمو په سر کې په يوه خپمه کې زموږ ماشومانو ته درس وايي فکر کوم تاسې هم موسيسې واله ياست مادهو ځواب ورکړ او دمننې په ويلو دهماغه دوه دريو کوټو خواته چې له سمنتي بولو کوڅه جوړوو ورغلو له وړاندې نه د ماشومانو او ازونه راتلل چې په لوړ او ازبې سبق ويلو خو چې ورنږدې کېدو دزړه درز مې زياتېدله اجازه مو وغوښته او ملاشمس الدين وروړاندې شو يوځل بيا مې تر مړاوو بنولاندې دهغې په تورو او غټو حيانا کوسترگو سترگې

ولگېدې ، ښکلا کتاب په لاس کې نیولی وو او ماشومانو ته یې سبق ویلود هغې په رنگ کې مې هم پوره بدلون حس کړدلپونۍ په خپرله ملاشمس الدین وړاندې راتېره شوه او ماته یې سلام وکړ نور یې په رپېدونکو شونډو یوه خبره هم نه راتله یوازې دومره یې راته وویل پلاردې څنگه دی هغه یو وخت ناروغ وو

ما هم ترې مننه وکړه او دصحت ډاډمې ورکړ ورتنه ومې ویل شاگردان دې څنگه دي؟

ځواب یې را کړ

ښه دي له لوست سره ډېره مینه لري ته گوره چې زموږ خواته بیخي راگوري هم نه خبره مې ورپرې کړه اخبرتاغوندي ښوونکې لري ځکه خواوس.....

یو قدم شاته شوه او په ټیټ غږ یې وویل

هغه زما امانت دې څنگه کړ

زه لږ حیران شوم چې اخیر دازماسره کوم امانت لري

ورته ومې ویل کوم امانت؟!

په شونډو یې پیکه خنداو غورېده

ولې هغه پانې درته یادوم ته هم لکه چې زماغوندي هېرجن شوی یې!

په زړه کې مې یو ځل بیاد درد خپه تېره شوه ورتنه ومې ویل

ښکلاو ښه چې هغه مې رانه وړې زه نه وم خبر چې تاسې دلته یاست خوتا باید زه په دغه داستان دومره

نه وی ځورولی

هغه لږ جدي شوه

خوتا ویل چې غواړم ستاد ژوند په اړه معلومات ترلاسه کړم همدا دې غوښتل

پام مې شو چې ملاشمس الدین مې هم ترڅنگ ولاړدی او دیوه ماشوم نه دیني پوښتنې کوي او موږ

هسې دتوقع خلاف په خبرو کې دومره وړاندې تللي یو ورتنه ومې ویل

وښه دازما ملگری ملاشمس الدین دی په ابراهیم بن ادهم جومات کې مامت لري

مخ یې نور هم په پروونې کې پټ کړ ځواب یې را کړ

هو پېژنم یې هروخت په لاسپیکر کې دهغه مسئلې اورم نام خدا شه او خوژ ژغ لري ډېر نېک انسان دی

یو څه غلې وه او په ورخطایۍ یې زیاته کړه

خو مونه ویل چې څنگه مودلته.....

مخکې له دې چې خپله خبره بشپړه کړي زه یې په خبره کې ورولوبدم

ملاصیب غواړي ستاله..... وښه له گوربت اکاسره وگوري هغه چېرته دی لږ جدي شوه زما خسریادوی؟

داخل زمانه وړاندې ملاشمس الدین ځواب ورکړ

هو خورکي هغه چپرته دی؟

وراندي يې يوې وړې خېمې ته گوته ونيوه چې تېرو او خبستويوه باره ورنه تاوو وه او په رنگارنگ جنډو پوښل شوې وه

په هغه خېمه کې دی خوارکي لژناروغ دی داز ماشومه به درسره لاره شي دټولگي خواته په منډه لاره راته څرگنده شوه چې لهجه يې اوس هغه پخوانۍ نه ده بيا هلمندی شوې ده بېرته زراغله يوه وړه نجلۍ يې زموږ خواته راولېږله داهماغه ماشومه شگوفه وه چې ما پخواليدلې وه او اوس ډېره ډنگره شوې وه

له دواړوسره يې ستړي مشي وکړل او بيا ورسې د خېمې په لور روان شوو د يوې وړې خېمې په مينځ کې د شلېدلې کت ترڅنگ يو بوډاسړی پروت وو او زگېروي يې کول په بل کونج کې څولونښي او زړې پرستني اېښې وې شگوفه مخکې شوه او په بوډاسړي يې غږ کړ بابا ملا صيب راغی تاسره يې کار دی

گوربت اکا په ځای په سختۍ را کښناست او زموږ خواته يې وکتل په يوه خالي ځای کې چې زړه خوپاکه سطرنجي په کې غوړېدلې وه کښناستو او د اوږدو خبرو حال او احوال پوښتلو وروسته ملا شمس الدين خبره ورياده کړه گوربت اکا بې له دې چې څه ووايي دهغه لاس يې پوزې ته اوچت کړېښکل يې کړ او زياته يې کړه

مولوي صيب ته دخير پرېښته يې داخوبه دې په مالوی احسان کړی وي زما هسې هم په دې نړۍ کې وروستی شپې او ورځې دي ښکلا لورمې بله پناه نه لري زه يې گورم چې له همدې غمه هره ورځ او شپه ترسهارپتې او ښکې تويوي هغه ماته وايي چې ستانا ورغی او زه هير حالت ته ژاړم خوزه پوهېږم مام ځواني تېره کړې دهغه سره له دې نه زيات هم دخپل عزت وېره ده زه پوهېږم چې ښکلا لورمې له مانه هم زيات له خپلې لور شگوفې او عزت سره مينه لري يوه ځوانه پښتنه بايد همداسې وېره ولري بيا ددې غونډې چې بې له خدايه او مابله سرپناه نه لري هغه زما دوراره کونډه ده خوماته له لور کمه نه ښکاري زما دکورنۍ دټولو غړو بېلتون نور زما ملاتل لپاره ماته کړې ده که نن وي که سبا به په دې خاوره خپله آب دانه ختمه کړم او....

لږمه شوي يې خبرو ته دوام ورکړ

دژوند ستونزو نور زما پوښتنۍ ماتې کړې دي يو چا چې ټول عمر په خانۍ کې تېر کړی وي او په دسترخوان يې دچم فقيران او ملنگان هروخت راټول شوي وي نو داوسنی سوال گرزوندورته بې اجله مرگ دی...

زه اوس دځان له پاره نه يوازې د ښکلا لپاره اندېښنې کوم چې ديوې ځوانې او بې سرپناه سياسي اينده به څنگه کېږي؟

هغه کونډه ده خوځوانه نجلی. ده په سترگوکې یې اوبنکې راډنډشوې اوله څه ځنډوړوسته یې بیا خبروته دوام ورکړ

زه نور هغه ... هغه ستاپه زولۍ کې دراجوم ملاشمس الدینه ! ماستاد فیض اوبرکت خبرې پخواهم اورېدلي وې زه خبرېدم چې څوځله دې په جومات کې زموږ سره دمرستې غږ اوچت کړی دی یوځل بیاغلی شو بیا یې زما خواته راوکتل او سترگې یې راغونډې کړې بچیه ته کټ مټ زما وراره سلطان ته ورته یې لکه چې خدای تالا (تعالی) مې سوالونه قبول کړل تاپه مالوی احسان وکړ بنکلابه ستاکورودانه نه بلکې ستاوینځه او غلامه به وي هغه ډېره دردېدلې ته یې خوشحاله وساته هغې له دې پخواهم څوځله په خبرو کې ستاپه اړه ماته څه ویلي وو خوزه نه پوهېدم چې هغه ته یې

دا هغه شپې وې چې زموږ ددریو واروله سترگونه ددرد، خوښۍ ایشاراومینې اوبنکې راماتې وې اوشگوفې حیران حیران موږ ته کتل دهغې خبره کټ مټ خپلې مورته ورته وه او ان له دې ماشومتوبه یې په خبره کې هلمندی غرنۍ بنکلابه خپووه

په همدې جریان کې یوه بله میاشت هم تېره شوه مورمې یوه ورځ له پلوشې سره هغلته ورغلته ورغله له بنکلا سره یې په خبرې کړې وې کله چې راغله نو دهغې د بنایست او مظلومیت داستانونه یې بیانول پوره ورڅخه متاثره وه هڅه مې داوه چې پلارمې راضي کړي اوبنکلا خپل کورته راولي پلارته مې یې داهم ویلي وو چې سلطان زوی مې بې له دغې نجلی دبل چاسره واده نه کوي دا خبره که هرچاته وکړې چې یو دلپور وزده کړو خاوند ځوان دې دیوې همداسې سیالې څو کونډې سره دژوند شریکولو ته غاړه کېږدي ورته عجیبه بنکاري خودلته دمینې او انسانیت یوه گډه جذبه او پاکه تلوسه موجوده وه چې له انساني همدردۍ پیدا شوه په مینه وپالل شوه اوملاشمس الدین دبري تردرشله ورسوله له بنکلا سره تریوځل لیدو وروسته مې پلارهم له هغې نه اغېزمن شو ظاهرا یې بیا هم په پخوانو بنکنځلو ولمانځلم او پیغورونه یې راکړل نیمگړتیا یې یوازې بې وزلي اوبې کوري وه خوزه اوس دې ټولوته تسلیم وم او خپله پرېکړه مې کړې وه چې بنکلابه بېرته دخوښیوپه باغ اوبن ورگډوم پلارمې په نه زړه غاړه کېښوده په کومه ورځ چې بنکلا زما په نوم شوه له هغې نه دوه ورځې وروسته گوربت اکاله نړۍ نه سترگې پټې کړې او دژوند پټۍ یې له اوبو کوز کړه دهغه جنازه ملاشمس الدین وکړه

زه چې کله خبمې ته ورغلم گڼې بنځې راغونډې وې بنکلامې ولیده چې له مننې په ډکوسترگويې زما خواته راوکتل او په شونډو یې له هیلوډکه موسکا خوره شوه په راتلونکې اونۍ کې زموږ واده ترسره شو ملاشمس الدین زما اوبنکلا نکاح وتړله واده زموږ په کور کې ترسره شو دومره گڼه گڼه نه وه نږدې دوستان مو ټول رابللي وو دغه محفل وړوکی وو خو خندا په کې ښه پرېمانه وه دوستانوبه یوبل ته

له ټوکې ترغور ورتېروله چې سلطاني په ايروکې لال ومونده په لومړي ځل مې حس کړه چې پلار مې هم
په دغه پرېکړه خومره خوشحاله دی او دغه کار زما ايشارگني
يوه ورځ په خپله کوټه کې ناست وم بڼکلاراته وويل
سلطانه !

ته کټ مټ هماغسې يې زه فکر کوم چې هغه بېرته راژوندی شوی دی اوستا په جامه کې زما ترڅنگ
ناست دی ما چې لومړی ځل وليدې نو فکر مې وکړ چې دهغه روح زما پوښتنې ته راغلی ما وخنډل په مخ
مې يوه وړه خپېره ورکړه.

اوته هم زما دکلي بڼکلارته ورته يې چې زه په پرې مين وم داتصادف بې څه نه نه دی چې تاته يې يو ځل
بيا سلطان اوماته يې بڼکلار پيدا کړه دا ورو وخنډل چې په دې کې زموږ دکوټې ور خلاص شو شگوفه
په منډه راغله زما غېږې ته يې په خندا ځان راگزار کړ
پلار جانه ! پلار جانه ! ميونداوبه راشيندي

جلال اباد بنار

۵۸۸۱۳۸۸

د ليکوال چاپ شوي اثار

- ۱-سانده (شعري ټولگه)
- ۲-د ژوند لوبه (ناول) ژباړه
- ۳-تلپاتي درد (ادبي ټوټې)
- ۴-بنکلا (ناول)
- ۵-وروستی فصل (لنډې کيسې)
- ۶-گوره چې هېرمې نه کړې (تذکره)
- ۷-بې وطنه (لنډې کيسې)

۸-مونوگراف ليکنه

ناچاپ

- ۱-په نړيوالو ادبياتو کې د ټاگور ونډه (خپرنه)
- ۲-بنديوان (ناول)
- ۳-تبعيد (د سيد جمال الدين افغان له افکارو جوړداستان) ژباړه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**